

Αλφρα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 11ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ (Η ΑΛΛΙΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟ- ΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ)

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ στη Βοσνία, σηματοδοτούν μια νέα φάση του τετραετούς πολέμου στην τέως Γιουγκοσλαβία. Μια νέα φάση που τη χαρακτηρίζει, άμεσα πια, η στρατιωτική εμπλοκή, τόσο του ΝΑΤΟ (ενός μηχανισμού που η κρίση του, η αναποτελεσματικότητά του και κυρίως ο ρόλος του στις συνθήκες της νέας τάξης κυριαρχίας, δημιουργούν μια σειρά προβληματισμούς και αντιθέσεις), όσο και των επιμέρους κρατών, που είτε ορίζουν την "ομάδα επαφής των 5", είτε έχουν αναλάβει διαμεσολαβητικό ρόλο, προωθώντας ουσιαστικά τα συμφέροντά τους στην ευρύτερη περιο-

χή. Η στρατιωτική παρέμβαση των ΗΠΑ ή και της Βρετανίας σ' αυτόν τον πόλεμο δημιουργεί σίγουρα άλλα δεδομένα και μάλιστα πολύ επικίνδυνα. Οι εξελίξεις είναι πια οριακές. Αυτός ο πόλεμος λένε ότι πρέπει να σταματήσει, το λένε όμως όλοι αυτοί που τον άρχισαν, τον υποδαύλισαν και το συντηρούν. Το πρόβλημα είναι ότι δε συμφέρει κανέναν να σταματήσει αυτός ο πόλεμος τώρα. Κανένας τους για την ώρα δε φαίνεται να πέτυχε αυτά που σκόπευε στην αρχή. Οι κυρίαρχοι όμως αυτού του παιχνιδιού, ΗΠΑ και κυρίως η Γερμανία, φαίνεται ότι έχουν καταφέρει μέρος απ' τους σκοπούς

τους. Τα διεθνή αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, η μη ύπαρξη ισχυρών συμμαχιών και ισορροπιών και η συνεχής ρευστότητα των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων αντανακλούνται πάνω στη βαλκανική κρίση και αποτρέπουν ένα σταθερό στάτους-κβο στην περιοχή. Είναι όμως και οι όροι που μπορούν να δώσουν ένα προσωρινό έστω τελίωμα του πολέμου, με την έννοια τόσο του αδιέξοδου όσο και της ματαιότητας του -μια και τα αντιπολεμικά και τα επαναστατικά κινήματα αδυνατούν να δώσουν αυτά μια λύση. Δύσκολα δηλαδή αυτός ο πόλεμος

μπορεί να αποδώσει τα μεγάλα οφέλη που συνήθως έχουν οι νικητές, μέσα μάλιστα στις προοπτικές της νέας τάξης. Κάποιες κινήσεις των κυρίαρχων μας βάζουν σε σκέψη... (π.χ. η κινητικότητα γύρω από το ζήτημα της Μακεδονίας, η ίδρυση της Βαλκανικής Τράπεζας στη Θεσσαλονίκη, η κινητικότητα στο ζήτημα των στρατηγείων).

Η Ελλάδα αποτέλεσε μέρος της Βαλκανικής Κρίσης, μέσα από δύο κυρίως ζητήματα. Το πρώτο είναι το θέμα που δημιουργήθηκε με την αναγνώριση του κρατιδίου της δημοκρατίας της Μακεδονίας. Ένα ζήτημα δευτερευόντων, στην ουσία, για το ελληνικό κράτος που το επέβαλε όμως σαν κεντρικό πολιτικό και γιατί όχι κοινωνικό ζήτημα, για 2-3 τουλάχιστον χρόνια. Το δεύτερο σημείο ήταν η φιλοσερβική στάση που κράτησε και ως ένα βαθμό κρατάει η ελληνική διπλωματία προσδοκώντας οφέλη στο ζήτημα της Μακεδονίας, της Κύπρου και του ανταγωνισμού της με την Τουρκία. Τα δύο τελευταία μέσα στις προοπτικές διευθέτησης της Βαλκανικής Κρίσης και στα πλαίσια των διεθνών εξελίξεων και σχέσεων.

Το τελευταίο διάστημα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Οι νέες προοπτικές του ελληνικού κεφαλαίου στο χώρο της ανατολικής Ευρώπης επέβαλαν ουσιαστικές αναδιατάξεις της εξωτερικής πολιτικής. Το αδιέξοδο του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία οδηγεί σε άλλες πολιτικές κατευθύνσεις και προτεραιότητες. Σήμερα λοιπόν βλέπουμε τον απεγκλωβισμό του ελληνικού κράτους από το Γιουγκοσλαβικό (από το Σερβικό πρόβλημα στην ουσία) και μια νέα πνοή το διακατέχει σε όλα τα πε-

δία και κύρια στο οικονομικό.

Εμείς ξέρουμε πως καμιά τους επιλογή δε γίνεται για το δικά μας συμφέροντα αν πρώτα από όλα δεν εξασφαλίζονται τα δικά τους.

Ξέρουμε πως δε θα υπερασπίσουν κανένα έθνος αν αυτό (η υπεράσπιση του έθνους δηλ.) δεν τους εξασφαλίζει τη συνέχιση της κυριαρχίας τους.

Ξέρουμε πως δε θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν την πιο άγρια καταστολή για την παραπέρα συνέχιση του ελέγχου και της καταπίεσής μας.

Ξέρουμε επίσης πως μπορούν να μας οδηγήσουν στον πόλεμο, για την επέκτασή ή αναπαραγωγή των προνομίων τους.

Ξέρουμε πως τα Βαλκάνια βρίσκονται στην κόψη του ξυραφιού, η επέκτασή του πολέμου, όσο και να μη φαίνεται πιθανή, είναι πάντα δυνατή όσο διαρκεί αυτός ο πόλεμος.

Ξέρουμε όμως πως έχουμε τη δύναμη να κυρύξουμε και εμείς τον πόλεμο στο πόλεμό τους.

Γ.Κ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Προς τον 21ο αιώνα

Μετά από δουλειά δύο χρόνων, πραγματοποιείται το συνέδριο των αυτόνομων στη Γερμανία. Οι γερμανοί αυτόνομοι οργανώνονται, συζητούν, επικοινωνούν...

Σελ. 5

TIEN AN MEN 1989

Ο κινέζικος Μάης

Η Κίνα φλέγεται. Για ένα τουλάχιστον μήνα, η καρδιά του κόσμου χτυπά στην Κίνα. Η εξέγερση λήγει στις 4 Ιούνη πνιγμένη στο αίμα

Σελ. 7

ΕΥΒΟΙΑ-ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ-ΛΑΥΡΙΟ

Εξόρυξη συνειδήσεων

Ο αναπτυξιακός μονόδρομος, η κοροϊδία, η αδιαφορία και το άκρατο κέρδος χαράσσουν ένα σκηνικό που μόνο οι δικές μας ενέργειες μπορούν ν' αλλάξουν...

Σελ. 8

ΤΑ ΓΕΡΑΚΙΑ ΠΕΤΑΝΕ ΑΚΟΜΗ...

ΟΥΤΕ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ κάποιου ποτού να ήταν: Ο Ακτουνά φεύγει, ο Αρσένης έρχεται... Και όμως οι συνειρμοί δεν είναι τυχαίοι. Η Θράκη τείνει να μετατραπεί σε πολιτικό εμπόρευμα για μαζική κατανάλωση στα χέρια της ελληνικής και της τουρκικής εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Σ' αυτή την κατεύθυνση δεν είναι τυχαίο ότι ο Αρσένης πήρε μαζί του στην πρόσφατη περιόδεία του στην περιοχή και τον Λαζόπουλο: το θέαμα της πολιτικής και το θέαμα των ΜΜΕ δεν γίνεται παρά να πηγαίνουν μαζί.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, η εξαγγελία της «κοινωνικής» θητείας στην Θράκη, δεν αποτελεί τίποτα άλλο από μια θεαματική κίνηση. Σαν τέτοια τελικά θα είναι και αδιέξοδη, τα μηνύματα που απορρέουν απ' αυτή είναι όμως καιρικά. Το υπουργείο εθνικής άμυνας έχει αναβαθμιστεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια και το εύρος των πολιτικών και των τακτικών του επιλογών δεν περιορίζονται στενά στον στρατοκρατικό μηχανισμό. Μια στείρα προσέγγιση θα εντόπιζε αυτή την αναβάθμιση στο πρόσωπο του Αρσένη και στην κούρσα διαδοχής μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Η ι-

στορία όμως ελάχιστα ή καθόλου γράφεται από άτομα, η ροή της ιστορικής εξέλιξης υπαγορεύεται από υλικούς νόμους και καθοδηγείται από πολιτικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς. Έτσι, στην αναβάθμισή του στρατοκρατικού μηχανισμού θα πρέπει να εντοπίσουμε τις καινούργιες ποιότητες, που έστω και στο επίπεδο του προβληματισμού αναζητά η κυριαρχία.

Ο στρατός έπιαξε καθοριστικό ρόλο στην σύγχρονη ελληνική ιστορία. Όχι μόνο διεξήγαγε κατακτητικούς πολέμους, αλλά οργανώθηκε και σαν πολιτική δύναμη επιβολής. Στήριξε την μοναρχία, κατέστειλε εκατοντάδες αγροτικές και εργατικές εξεγέρσεις, καθώς και την επανάστασή του 1936, οργάνωσε δύο δικτατορίες (του Μεταξά και την πρόσφατη χούντα) και κινήθηκε ανελέητα τους κομμουνιστές. Καταγράφτηκε έτσι στην κοινωνική συνείδηση σαν ένας από τους στυλοβάτες της κρατικής κυριαρχίας. Όμως αν και μια τέτοια θέση και ρόλος ήταν απαραίτητη για το μεγαλύτερο διάστημα του 20ου αιώνα, κατέληξε αναχρονιστική και εμπόδιο για την καπιταλιστική ολοκλήρωση μετά την μεταπολίτευση.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, ανατρέπει σε μεγάλο βαθμό αυτή την κατάσταση. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, η κυριαρχία διαθέτει τη δεκαετία του '80 ένα ολοκληρωμένο και οργανωμένο σχέδιο για τον θεσμικό της εκσυγχρονισμό, στα πλαίσια της συνολικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Ο στρατός, σαν οργανωμένη πολιτική δύναμη πρέπει να καταστραφεί και στη θέση του ν' αναδειχτεί ένα στρατοβιομηχανικό σύμπλεγμα. Χάνει δηλαδή την αυτονομημένη -εν μέρη- πολιτική του εξουσία, με ανταλλάγμα τον μετασχηματισμό του και τον εκσυγχρονισμό του. Ο στρατός αποκτά ένα καινούργιο προσανατολισμό και δένεται με την εξωτερική πολιτική. Τα καινούργια «αμυντικά» δόγματα είναι πια γεγονόδες, συνυφασμένα με μια τελειώς καινούργια επιθετική αντίληψη στις διεθνείς σχέσεις. Γίνεται ταυτόχρονα μια σοβαρή προσπάθεια από τη μεριά της εξουσίας ο στρατιωτικός μηχανισμός να πλαισιωθεί από μια ισχυρή πολεμική βιομηχανία. Και μπορεί αυτή η τελευταία προσπάθεια να στέφθηκε με μικρή μόνο

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α.Γ.

★ **Εξευρωπαϊσμός.** Με εμπορία κλεμμένων πολυτελών αυτοκινήτων φέρονται ανακατεμένοι μπάτσοι στην Πάτρα. Σε σχέση με τα κασσετόφωνα, ε, είναι μια κάποια πρόοδος...

★ 5.000.000 δρχ μόνο από τα κερδία έβγαλε η εκκλησία που εκθέτει τη "ζώνη της παναγίας". Ακλόνητα θρησκευτικές οι βάσεις του χριστιανισμού.

★ **Συνεχίζουν τις κόντρες οι σεισμολόγοι για το θέμα του ΒΑΝ.** Ασφαλώς στο επίκεντρο των διαφωνιών βρίσκεται το φλέγον επιστημονικό ζήτημα του ποιος θα αρπάξει τις επιδοτήσεις για την έρευνα...

★ Κάτι ακούστηκε για ναρκωτικά στο υπουργείο οικονομικών, υποθέτουμε ότι προήλθαν από τον έρανο που έγινε στο 5ο...

★ **Πεντακόσιοι εφοριακοί ετοιμάζονται για εξόρμηση στα νησιά, με σκοπό την εξαίρεση της αισχροκέρειας.** Μια καλή ευκαιρία για δωρεάν διακοπές Α' κατηγορίας με δυνατότητα και προδιαγραφές για σίγουρα κέρδη και μεγάλο εισόδημα, προπαντός εφορολόγητο!

★ Σε γκάλοπ της «Ελευθεροτυπίας», εμφανίζεται το 40% των φοιτητών, να είναι αντίθετο με την στρατιωτική θητεία. Ευχάριστο να βλέπεις αντιμιλιταριστικές λογικές στους νέους. Όταν όμως αυτές οι λογικές, εκφράζονται μόνο στα γκάλοπ, είναι άκρως απογοητευτικό. Γιατί τους πολέμους δεν τους σταματούν τα γκάλοπ, ούτε τους αποτρέπουν.

★ **Νέος πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ ο Πάνος Σιδέρης, με 99%. Μεγάλες, έφαγες και τον Παπαδόπουλο.** Εκείνος είχε κερδίσει τις εκλογές μόνο με 97%. Και μετά σου λένε ότι η δεξιά δεν έχει συνοχή. Ιδεολόγοι, με οράματα για την καριέρα... συγγνώμη για την πατρίδα.

★ Κινδύνεψε σε τροχαίο στην Κηφισιά ο Σήφης Βαλυράκης υπουργός Δημ. Τάξης. Το αυτοκίνητο που επέβαινε συγκρούστηκε με αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Π. Σκαφιδας, χωρίς αποτέλεσμα. Τζάμπα ο κόπος, δεν τον βρήκες καλά άχρηστε. Το παν είναι να ξέρεις σημάδι.

★ Τρεις χιλιάδες έλληνες καλεσμένοι στο γάμο του "διαδόχου" Παύλου Γλύμπου-γκ. Ανάμεσά τους 40 βουλευτές της ΝΔ με επικεφαλής Μητσότακη, Ανδρεουλάκο, Καμμένο, Καρατζαφέρη. Μια πρόσκληση σε γάμο με μήνυμα πρόσκλησης σε πολιτικό γάμο. Αν πάνε θα γελάσουν πολύ. Οι άλλοι καλεσμένοι, οι "προδευτικοί", τύπου Τεγόπουλου-Φυτράκη μάλλον δεν θα πάνε, αφού δεν τους παίρνει, αλλά πολύ θα τό'θε-
λαν. Ας όψωνται οι δημόσιες σχέσεις.

Ραντεβού το Σεπτέμβρη

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ χρονιά βαίνει στο τέλος της. Τα σχολεία φυλακές δε θα περικλείσουν για ένα τρίμηνο κανέναν μέσα στα κάγκελα τους όσο για τους μαθητές, του χρόνου πάλι τα ίδια: οι περισσότεροι θα επιστρέψουν στα θρανία, στις αποβολές, στις απουσίες, στους βαθμούς, στις εξετάσεις, στα διαγωνίσματα, ενώ αυτοί που τελείωσαν το σχολείο θα πάνε φαντάροι, θα πάνε για δουλειά (αν βρουν), θα τρέχουν σε καμιά ιδιωτική σχολή καταλαβαίνοντας πλέον πως όλο το διάβασμα που έκαναν για να μπουν μάλλον δεν άξιζε και τόσο όσο τους έλεγαν, αλλά και ίδιοι νόμιζαν.

Αλλη μια σχολική χρονιά βαίνει στο τέλος της, θέτοντας τους μαθητές στη μεγαλύτερη δοκιμασία: αυτή των προαγωγικών αλλά και των πανελλαδικών για κάποιους-εξετάσεων. Μέσα στη ζέση του Ιούνη, με

την αγωνία πολλών από αυτούς αν θα γράψουν τον κατάλληλο βαθμό για να περάσουν την τάξη ή και σε κάποια σχολή (όσον αφορά αυτούς που οι σχολικοί τους βαθμοί παίζουν ρόλο και στις πανελλαδικές), η κρατική εκπαίδευση και γνώση δείχνει τον πραγματικό χαρακτήρα της κατάταξης: στόχος της είναι η τυφλή αποστήθιση των γραφόμενων στα κρατικά εκπαιδευτικά βιβλία, ο διαχωρισμός των μαθητών σε καλούς, μέτριους και κακούς (για να συνηθίζουν στο διαχωρισμό πλουσίων, μικρομεσαίων και φτωχών), καθώς και ο εθισμός τους στην υποχρεωτική παρουσία τους (για να συνηθίζουν να είναι αύριο πάντα "συνεπείς" στη δουλειά τους, ως επί το πλείστον παραγωγικοί σκλάβοι. Όμως το χαρακτηριστικό των τελευταίων σχολικών περιόδων που δεν περιλαμβάνεται στις εγκύκλιους του Υπουργείου

παιδείας, ούτε στα προγράμματα μαθημάτων, είναι οι καταλήψεις των σχολικών κτιρίων.

Οι καταλήψεις των σχολικών περιόδων '90-'91 και '92-'93 χαρακτηρίζονται από πολιτικό σκεπτικό και συγκεκριμένη ιστοριογραφία (το '90-'91 η κατάργηση του προεδρικού διατάγματος του Κοντογιαννιόπουλου και του '92-'93 η απόσυρση του νομοσχεδίου περί ίδρυσης Ινστιτούτων Επαγγελματικής Κατάρτισης).

Οι καταλήψεις όμως της σχολικής περιόδου '91-'92, (ως απόληξη των προηγούμενων καταλήψεων) αλλά κι όλες αυτές των τελευταίων ετών έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό την απουσία συγκεκριμένης ιστοριογραφίας. Οι σχολικές καταλήψεις δε χρειάζονται αφορμή πλέον για να γίνουν. Αφορμή είναι η σάπια του εκπαιδευτικού συστήματος, ο μίζερος και καταπιεστικός χαρακτήρας του

μαθήματος, τα "δε νομίζω να κά-
νω μάθημα". Τους είδαμε και τους ακούσαμε όλους, υπονοούμε, πολιτικά κόμματα, δημοσιογράφους, αγανακτισμένους γονείς να προβάλλουν αυτό το χαρακτηριστικό με τέτοιο τρόπο δυνάμικο, ώστε να βασίζονται επί των ισχυρισμών τους ότι οι καταλήψεις δεν είναι λόγος που νόνταν και γι' αυτό έπρεπε να σταματήσουν. Φοβήθηκαν και φεβουναίνονται όλοι τους. Φοβήθηκαν όταν είδαν μαθητές να καταλύουν το θεσμό του σχολείου με μια γενική συνέλευση κι ένα λαούκετο. Φοβήθηκαν όταν είδαν τους πιστοκάρους να πετάνε πέτρες στις μαθητικές πορείες του χειμώνα που "ανέβαιναν" την Επιστάμνη. Φοβούνται μήπως αυτή η έκρηξη, όπως συγκεκριμένα πολιτικά χαρακτηριστικά και στόχους αποκτάει ένα περιεχόμενο πολύ πιο βαθύ από το "μπάτσοι, γούρουνια, δολοφόροι" που φώναζαν, ένα περιεχόμενο που θα θέτει επιτακτικά το κρέμασμα ολόκληρων υπουργικών υπομνημάτων, κομματικών μηχανισμών, εκπαιδευτικών και οικονομικών προγραμμάτων. Τα όνειρα μας λοιπόν, δεν μπορούν παρά να είναι εφιάλτες τους, ακριβώς επειδή η πραγμάτωση του ονείρου μας δεν μπορεί και δε θέλει να χωρέσει αυτούς που κατασκευάζουν για εμάς μια εφιαλτική πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που βιώνει πολύ άμεσα στη φυλακή ο Νίκος Καρατζάς, από τις 11 Γενάρη του χρόνου αυτού, όταν συνελήφθηκε σε μαθητική κινητοποίηση.

Τέλος, όχι απλώς δεν αποκλείεται, αλλά είναι σχεδόν σίγουρο ότι οι μαθητές και του χρόνου θα βαρεθούν τα μαθήματα πριν από τις προγραμματισμένες χριστουγεννιάτικες διακοπές. Το θέμα, όμως, δεν είναι να κλείσουν μόνο τα σχολεία, αλλά να ανοίξουν και νέους δρόμους στην κατεύθυνση της κοινωνικής ανυπατάξιας και ανατροπής των κρατικών επιταγών.

Για το φεστιβάλ των Καννών

ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ των Καννών τελείωσε. Για άλλη μια φορά το "ευρωπαϊκό πνεύμα" και ο "ευρωπαϊκός πολιτισμός" θριάμβευσε. Η αντίπαλη αμερικανική μαζική κουλτούρα ηττήθηκε κατά κράτος. Οι διανοούμενοι μπορούν να νοιώθουν περήφανοι και να υπερασπιστούν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Όμως αυτός ο πόλεμος -όπως δείχνει και το τι έγινε στη GATT όσο αφορά τη βιομηχανία του θεάματος (και γενικότερα την πολιτιστική βιομηχανία)- είναι εμφύλιος. Αφορά από την μία την οικονομική σύγκρουση των βιομηχανικών κολλώσεων της τηλεόρασης, του κινηματογράφου, τα συμφέροντα για έλεγχο της συνειδησίας μας, ποιος εντέλει θα είναι ο διαχειριστής (και κατ' επέκταση ο αποδέκτης) ενός σημαντικού κομματιού της ζωής μας.

Από την άλλη κάθε είδους κυριαρχία χρειάζεται την ιδεολογική της έκφραση (και το πολιτιστικό είναι ένα σημαντικό κομμάτι της), αυτό του διαμορφώνει κοινή συνείδηση, μαζική συνείδηση για τα μέλη της ομάδας που κυριαρχεί.

Η ευρωπαϊκή ένωση, ένα από τα ηγετικά κομμάτια της Νέας Τάξης, ανταγωνίζεται από τη μία την αμερικανική κυριαρχία και από την άλλη προσπαθεί να προστατέψει και να ισορροποιήσει τη θέση της στο μοίρασμα της παγκόσμιας πίτας. Η ευρώπη φρούριο (να μην ξεχνάμε τη συνθήκη Segen), ο φόβος των τριτοκοσμικών ή ανατολικοευρωπαϊκών μεταναστών, χρειάζεται το άλλοθι της πολιτιστικής ενότητας της ενωμένης ευρώπης. Ενότητα που ως "ευρωπαϊκός τρόπος ζωής" θα προστατέψει και θα ενοποιήσει το κομ-

μάτι των καταπιεσμένων που τον αποδέχονται, ενάντια στα κομμάτια των κολασμένων του κοινωνικού πολέμου και της ταξικής πάλης.

Ακόμα όμως και η αλλοτριωμένη "τέχνη" του εμπορεύματος και της εξουσίας, περιέχει ένα κομμάτι της αλήθειας γι' αυτόν τον κόσμο. Στο προσκήνιο του φεστιβάλ των Καννών οι πολιτικές ταινίες! Είτε του Αγγελόπουλου και του Κουστουρίτσα, είτε του Κεν Λούντνι για τον ισπανικό εμφύλιο. Προφανώς αντανάκλουν την κοινωνική πραγματικότητα της ακόμα ανοργάνωτης πάλης για αντίσταση. Και ανατροπή, αυτό το καινούργιο που γεννιέται στις μητροπόλεις της ευρώπης, μελλοντικός εφιάλτης της κράτος και αφεντικά. Ενα κομμάτι της αλήθειας όμως οικιοποιημένο και ελεγχόμενο. Αποστασιοποιημένο από την πραγματική ζωή και

πολύ περισσότερο από τα κινήματα και τους αγώνες για ελευθερία, είναι απλά ένα μέρος της αυτοκαταγγελίας που μεθοδεύεται, για αλλαγή του κόσμου από τα αφεντικά και όχι από τους δρώντες εξεγερμένους.

Τελειώνοντας να επισημάνουμε γι' αυτόν τον περιβόητο ευρωπαϊκό πολιτισμό (καθρέπτης του και το φεστιβάλ των Καννών) τις συμφωνίες και αγοροπωλησίες διάφορων σκουπιδιών στήρια και σαπουνόπερων (η ελληνική βιομηχανία τηλεόρασης τα κατάφερε αρκετά καλά) καθώς και την παρασημοφορία των πόντων, των στάρλετ και άλλων καταστάσεων του πανηγυριού.

Περιμένοντας και οργανώνοντας την τέχνη της ζωής και της εξέγερσης ενάντια στην "τέχνη" των αφεντικών.

Α.Κ.

Φ.Κ.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΠΡΟΣΦΑΤΑ, ευαίσθητοποιημένος γιατρός του Ωνάσειου, όταν ρωτήθηκε για τα 18.000.000 που παίρνει για μισθό κάθε μήνα, αν είναι πολλά, δήλωσε ότι: καλώ τον κάθε πολίτη να φτάσει να παίρνει και αυτός αυτά τα χρήματα κάθε μήνα.

Ο εν λόγω γιατρός ή δεν ήξερε τι έλεγε ή αγνοούσε(;) το λιγότερο ότι βρίσκεται μέσα σε ένα ταξικό σύστημα παραγωγής και διανομής των αγαθών.

Η επιστήμη στα χέρια των λίγων είναι ένα ισχυρό όπλο κερδοσκοπίας απέναντι στους πολλούς, που μην έχοντας γνώση της επιστήμης, πρέπει να πληρώσουν πολύ ακριβά για να

γευτούν τους καρπούς της, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για επιστήμες όπως η ιατρική. Οι γνώσεις αυτές θα δοθούν στην κοινωνία όχι με το κριτήριο του ανθρώπινου συνόλου, αλλά με κριτήριο την οικονομική ικανότητα του πελάτη. Έτσι δε μιλάμε για ιατρική στο πλευρό της ανθρωπότητας, αλλά για "ιατρική πολιτική των τάξεων".

Η επένδυση στον ανθρώπινο πόνο και αρρώστια είναι μια από τις συνηθισμένες πηγές του κεφαλαίου (φαρμακοβιομηχανίες, ιδιωτικές και δημόσιες κλινικές) που στην ουσία εξαγοράζουν το αναφαίρετο δικαίωμα στη ζωή και μάλιστα όσο πιο ακριβά μπορούν. Τα δημόσια νοσοκομεία δεν είναι ικανά να ανταποκριθούν στις συνθήκες περίθαλψης των πολιτών. Η δημόσια ασφάλιση δε δι-

νει τα περιθώρια ώστε πράγματι η περίθαλψη να έχει κοινωνικό χαρακτήρα. Έτσι ο κάθε πολίτης εργάζεται όλη του τη ζωή και μαζεύει χρήματα για να τα χαλάσει στους γιατρούς και τα νοσοκομεία αργότερα, καθώς η τρίτη ηλικία βιώνει το καθεστώς της περιθάλψης πιο έντονα.

Τώρα το κατά πόσο η ιατρική βοηθάει την ατομική και κοινωνική ανάπτυξη με τον τρόπο που είναι δομημένες σήμερα οι επιστήμες δεν είναι αντικείμενο αυτού του κειμένου.

Πάντως ο γιατρός που έκανε τις παραπάνω δηλώσεις να έξει ότι σε περίπτωση που ο καθένας θα είχε τη δυνατότητα να παίρνει 18.000.000 το μήνα, αυτός δε θα είχε τη δυνατότητα να λείπει δημόσια όλες αυτές τις απίδες.

Π.Δ.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ δεν έχει καμία απολύτως σχέση με πολιτικά παζάρια και την αποδοχή ή επιβολή καμιάς πολιτικής γραμμής εκδηλώνεται με κάθε μέσο, ΕΙΝΑΙ κομμάτι και συνέχεια του κοινωνικού πολέμου και της ανθρωπινότητας ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ.

Μόνο η αποδοχή της κρατικής βίας μπορεί να φέρει την καταστολή που οδηγεί σε δηλώσεις νομιμοποίησης και υποταγής.

Εκδηλώσεις

Προβολή ταινίας, κουβέντα, έκθεση βιβλίου και φωτογραφίας, διοργανώνει η "Προτοβουλία για αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην Αγ. Παρασκευή, το Σάββατο 3 Ιουνίου στις 8:00 μμ, στην πλατεία του Αγ. Ιωάννου.

Οι φυλακίσεις και οι ομηρίες ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ να σβήσουν την εξεγερτική φλόγα που απειλεί να σαρώσει κάθε μορφή κυριαρχίας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους Γ. Κρητικόπουλο (προφυλακισμένο από 23/3/95 έμπρακτη αλληλεγγύη στα γρότες και συνταξιούχους), Κ. Καραντζά (προφυλακισμένο από 11/1/95 για την μαθητική πορεία), Οδ. Καμπουρή (προφυλακισμένο από 21/6/94 για την υπόθεση του Περίσσειου).

ΚΑΙ ΑΓΟΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

(Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύτηκε από αρίσσο που μας στάλθηκε από τη Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων).

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΔΙΑΤΙΘΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA AMALIAS.

Κυκλοφόρησαν...

★ "Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΓΚΕΤΟ": με αυτόν τον τίτλο κυκλοφόρησε στη Θεσσαλία από μέλη του ράδιο Κιβωτός 92,5 FM. Η έκδοση αυτή περιέχει μία προσέγγιση της σύγχρονης κοινωνικής κατάστασης της ΗΠΑ, κείμενο σχετικό με το καταδικασμένο σε θάνατο -εδώ και 13 χρόνια- κοινωνικό αγωνιστή Mumia Abu Jamal, αναφορά στα 27 χρόνια από το θάνατο του Malcolm X, και τέλος καταγραφές σχετικά με την εξέγερση στο LA το Μάη του '92 -βασισμένο σε μεταφράσεις του δελτίου "No Justice No Peace". Όλα τα κείμενα που παρουσιάζονται στην πολύ ενδιαφέρουσα αυτή δουλειά διαβάστηκαν σε εκπομπές του ρ. Κιβωτός και του ρ. Ουτοπία μέσα στο μήνα που μας πέρασε. Για επικοινωνία: ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ \ ΤΗ 17603\54009 ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ, τηλ. 031 - 855706

★ "Για μια αναρχοκομμουνιστική και κοινοτιστική ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ" στο 11ο φύλλο (τρίτο το 1995) του οχταετίδου αυτού δελτίου ξεχωρίζει ενδιαφέρον άρθρο για το ρόλο της ΓΣΕΕ καθώς και σχετικά με τα συνδικάτα και την αναρχοσυνδικαλιστική δράση. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 76148/ Τ.Κ. 17110 - Ν. Σμύρνη - Αθήνα

★ Κυκλοφόρησε ακόμη το 4ο τεύχος (Ιούνιος '95) των Δρόμων της Οργής, από την αναρχική ομάδα Μαύρο Αγκάθι. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 26 126, Τ.Κ. 100 22, Αθήνα. Διεύθυνση: Σαριπάλου 6

Ήταν απλά μια καλή αρχή...

ΤΑ ΟΣΑ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ στον πιο γρήγορο ρυθμό της "μουσικής" RAVE, μας ήρθαν άλλη μια φορά στο μυαλό με την συναυλία των PRODIGY στον Βύρωνα.

Out of space σκηνικό, βράχια και strombo lights, επαναλαμβανόμενοι ήχοι και αρκετές εκατοντάδες τρυπαρισμένων στο φλάς του νταμαριού με επίκεντρο, μέσα σε πολύχρωμους καπνούς τους PRODIGY. Η σιωπή των ανθρώπων που "χόρευαν" ανεβοκατεβάζοντας αργά τα χέρια σίγουρα έχει πολύ περισσότερα να πει από τις διηγήσεις των ιδίων για το ταξίδι στο Βύρωνα.

Κάποιοι κινούν τις μαριονέτες

Ωριοποιώντας τον κόσμο της δυστυχίας, κάνοντας τα εργοστάσια big φλας, τους αυτοκινητόδρομους "γαμάτους" ήχους με χρώματα, τις αγωνίες μας και την ελευθερία ένα "ταξίδι" οκτώωρο με εισιτήριο για την "ελευθερία" κάποιο ecstasy. Ότι είναι ψευτοελεύθερο είναι

δυο φορές εχθρός της ελευθερίας.

Ολόκληρη η RAVE σκηνή είναι μια ύπουλη εφεύρεση του καπιταλισμού. Οι θόρυβοι που κάνουν οι πόλεις όταν γκρεμίζονται, τα Computer όταν σπάζονται, οι φωτιές των οδοφραγμάτων γίνονται ένα φλας, με μόνη επικοινωνία την καλωδίωση στο internet, με μόνη αλήθεια την εκμετάλλευση των βαθύτερων ονείρων μας για ελεύθερη ζωή. Όπως και τότε με το Sex-Drugs and Rock n' Roll έτσι και τώρα, στην εποχή των multimedia.

SEX LINE-ECSTASY-RAVE

Την επαναστατικότητα υπάρχουν πολλοί τρόποι για να την σβήσεις, μα ίσως ένα ψευτοαντίγραφο αυτού που ζητάει να είναι ο καλύτερος. Οι κυρίαρχοι της ζωής μας κατάλαβαν ότι στην ηλεκτρονική εποχή η μουσική πρέπει να καθρεπτίζει την ανάγκη των κυρίαρχων για δημιουργία ακίνδυνων χορευταράδων εκεί που έβλεπαν τη γέννηση κάτι πραγματικά επικίνδυνου (νεολογιστικές εξεγερ-

σεις 91)

Για κάποιους είναι αρκετή η ψευτοελευθερία μιας "μουσικής" έκφρασης του καπιταλισμού.

Για κάποιους οι "ήχοι των προϊόντων" αντικαθιστούν τις γιορτές των οδοφραγμάτων και στο κόλμη του μυαλού τους, μέσα στα αδιέξοδα των σωληνώσεων των επαναλαμβανόμενων ήχων, ίσως να τους φτά-

νουν τα φλας των ecstasy.

Για κάποιους άλλους όμως που την ημέρα της συναυλίας των PRODIGY συγκρούστηκαν με μπάτσους και νταβάδες, χορεύοντας σ' έναν ρυθμό ανάμεσα στις φωτιές και ενώ η μουσική είχε σταματήσει και οι PRODIGY έκαναν παρέα στο νοσοκομείο στους μπάτσους και τους νταβάδες, απογοητευμένοι που δεν

κατάφεραν να τους καλωδιώσουν όλους κάτω από την "ενότητα" του RAVE.

ΟΤΙ ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ ΤΟ ΓΚΛΟΜΠ ΤΟΥ ΜΠΑΤΣΟΥ, ΤΟ ΦΤΑΝΕΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ

Αναρχικοί-αντιεξουσιαστές ενάντια στις ψευδαισθήσεις

ΡΟΚ ΜΥΘΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ γίνανε μάρτυρες μιας κατακόρυφης ανόδου των μετοχών της ροκ κουλτούρας. Ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί, περιοδικά (underground που το παίζουν επαγγελματικά, κι επαγγελματικά που το παίζουν underground), μπαρ και πολυεθνικές, έσπευσαν να τιμηματολογήσουν απ' τη μεγάλη πίττα του ροκ για να χορτάσουν την ανία τους και να ψιμυθιώσουν την πλήξη μας.

Μπύρες, τσιγάρα, σοκολατούχα, καπότες, κωλόχαρτα, ανακάλυψαν αυτό για το οποίο προειδοποιούσαν ελάχιστες σφωφρικές φωνές, ότι δηλαδή η νεανική κουλτούρα και ο αντικοφορμισμός που πλάσαρε το ροκ και τα παρακλάδια του είναι μια καλή επένδυση, αν όχι η καλύτερο-

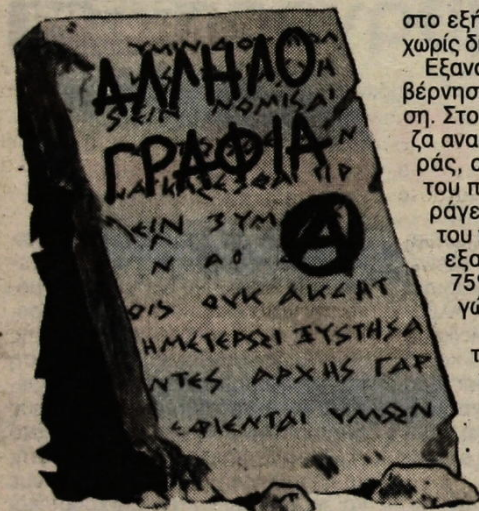
τερη (sic) -με εξαίρεση το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, αν και μερικές πολυεθνικές τα συνδυάζουν και τα τρία επιτυχώς. Το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να την ξεδοντιάσουν αυτή τη ροκ αμφισβήτηση και να της βάλουν λαστιχένια δόντια έτσι ώστε όλοι να είναι ικανοποιημένοι. Και αυτή θα μπορεί ανενδοίαστα να διατείνεται ότι δαγκώνει ακόμα και κανενός το τομάρι δεν θα κινδυνεύει.

Δεν είναι τυχαίο που η σύγχρονη ροκ πασαρέλα έχει χώρο για όλους: άγριους, ερηνιστές, χαβαλέδες, σοβαρούς, προβληματισμένους, ανεγκέφαλους, ναρκομανείς, καθαρούς, χριστιανούς, σατανιστές, οικολόγους, φασίστες, επαναστάτες, πανκς, σκίχεντς, νεοχίπιπδες. Όλοι παραλαύνουν με την ίδια άνεση μπρο-

στά σ' ένα κοινό που καταναλώνει τα πάντα και κυρίως τους ψευτοδιαχωρισμούς που δεν έχουν άλλο σκοπό από το να κρύψουν το μοναδικό πραγματικό διαχωρισμό: αυτόν μεταξύ αφεντικών και δούλων, εκμεταλλευτών κι εκμεταλλευόμενων.

Δεν πρόκειται να συζητήσουμε περαιτέρω με αυτούς που συνειδητά επέλεξαν κάποιον απ' τους λειτουργικούς ρόλους που αφειδώς μοιράζει η σύγχρονη ροκ βιομηχανία: ανεξάρτητοι μουσικοκριτικοί, ανεξάρτητα ροκ-σταρλίκια, ανεξάρτητοι σταθμοί, ανεξάρτητοι μεγαλοφανζινοποιοί, ανεξάρτητες δισκογραφικές... το μάθαμε το παραμύθι. Εξάλλου σε όσους δεν έλειπε η αναισχυντία σίγουρα δεν θα λείπουν και τα επιχειρήματα.

A- ZERO

στο εξής καθεστώς "παρατηρητή" χωρίς δικαίωμα ψήφου.

Εξανγκλώνοντας την ελληνική κυβέρνηση σε μια γρήγορη επικύρωση. Στοιχεία από την Διεθνή τράπεζα αναφέρουν ότι ο πλούσιος βορράς, στον οποίο ζει μόνο το 15% του παγκόσμιου πληθυσμού, παράγει σήμερα πάνω από το 78% του παγκόσμιου προϊόντος και οι εξαγωγές του αναλογούν στο 75% των παγκόσμιων εξαγωγών.

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι το άνοιγμα μεταξύ βορρά και νότου διευρύνεται συνεχώς, ιδιαίτερα τα τελευταία 20 χρόνια, με αντίστοιχη διείρυνση την φτώχεια.

Η Ευρώπη φοβάται το φτωχό Νότο.

Ο φόβος τρώει τα σωθικά της και ο φασισμός ακάλυπτος πια, γίνεται ιδεολογικό όργανο της Νέας Τάξης και την Νεοφιλελεύθερης συναίνεσης.

Η πιθανή αντίσταση. Το άναμα μιάς σπύρας. Το ουρλιακτό μιάς εξέγερσης. Το περιθώριο. Φακελώνονται ονόματα, φάτσες, ύποπτοι.

Η εξουσία λαμβάνει τα μέτρα της. Σύντροφοι κάτι να κάνουμε προτού το καθεστώς ομηρίας γενικευτεί.

X.T.

★ Σύντροφοι/σες

Είναι, ίσως, αυτή η καλύτερη στιγμή για να κάνουμε την αυτοκριτική μας και να δούμε τι κερδίσαμε από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις.

Πρώτα απ' όλα σίγουρα δείξαμε με δυναμικό τρόπο ότι δεν έχουμε σκοπό να μετατραπούμε και εμείς σε χειραγωγημένους επαναστάτες και επαγγελματίες συνδικαλιστές. Εμείς δεν θέλουμε να διαπραγματευτούμε για 5 ώρες σκλαβιάς λιγότερες. Εμείς αγωνιζόμαστε ενάντια στα αφεντικά με στόχο την αυτοδιάθεση των μέσων παραγωγής, πράγμα που δείξαμε έμπρακτα την 1η Μάη όπου τα συνθήματα "κόκκινη Πρώτομαγιά - κρεμασμένα αφεντικά", καθώς και "θάνατος στα αφεντικά δεξιά και αριστερά" έδιναν το στίγμα μας, όπως και στο Περιστέρι στις 2 Μάη.

Δείξαμε επίσης στο κράτος ότι δεν πρόκειται να ανεχτούμε άλλο την συγκάλυψη της φασιστικής βίας. Δεν ξεχνάμε ότι ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης το μόνο που έτρεξε να δηλώσει ήταν ότι δεν είναι διαπιστωμένο ότι ο Μανώλογλου είναι ακροδεξιός και μέλος κάποιας οργάνωσης. Εμείς δεν συμμετείχαμε σε εορτασμούς όπου όλοι με αφορμή τα 50 χρόνια από το τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου, φώναζαν ότι "δεν ξεχνάμε το φασισμό". Εμείς αποδείξαμε ότι πραγματικά δεν ξεχνάμε με την πορεία της 14ης Απριλίου. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις των

συντρόφων φοιτητών και μη, στο Πάντειο, την ΑΣΟΕΕ και την Θεολογική σχολή της Θεσ/κης, καθώς και οι οδομαχίες με μπάτσους και φίλους τους "αγανακτισμένους πολίτες", ουσιαστικά σήμαιναν την μιά για πάντα άρνηση μας να υποκύψουμε στην κρατική τρομοκρατία που υποθάλλεται και στηρίζεται από την φασιστική τρομοκρατία αφού εξάλλου, όπως εύστοχα παρατηρούν και οι σύντροφοι από την Κίνηση Αντιεξουσιαστών - Αναρχικών από Πανεπιστήμια και Σχολές. Το κράτος και ο φασισμός δεν είναι παρά αδελφάκια από την ίδια μάνα (εξουσία).

Το ερώτημα όμως είναι πως θα κινηθούμε από εδώ και στο εξής. Σίγουρα η δράση μας θα πρέπει να έ-

χει μιά συνέχεια είτε πρόκειται για πορείες, είτε για συγκεντρώσεις αντιπληροφόρησης σε πλατείες.

Γνώμη μου είναι πως θα πρέπει να γίνονται σε τακτά διαστήματα συνελεύσεις σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, όπως η πρόσφατη στο Πολυτεχνείο, έτσι ώστε όλοι οι σύντροφοι να μπορούν να ενημερωθούν. Να ενημερώνονται για τις μελλοντικές κινήσεις, ενώ η συντονισμένη δράση μπορεί να φέρει την καλύτερη οργάνωση έτσι ώστε να δωθεί ένα τέλος στις συγκεντρώσεις των 100 ατόμων και στις σκόρπιες πορείες. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ότι μας περιμένουν σημαντικά γεγονότα όπως οι δίκες των Καρατζά - Μαζοκόπου (που μόλις έγινε). Το κάλεσμα των συντρόφων θα γίνεται μέσα από όλες τις ε-

φημερίδες του χώρου και ιδίως από την Αλφα, η οποία έχει γίνει αγαπητή σε μεγάλο τμήμα του χώρου, μετά από πρόσκληση του πυρήνα, ή της ομάδας που θα έχει κάτι να προτείνει.

Πάντως σύντροφοι μην φοβάστε την πιθανότητα να καταλήξουμε μια πολιτική οργάνωση η οποία θα πραγματοποιεί συνελεύσεις για να καθορίσει την ημερομηνία της επόμενης. Ο στόχος αυτών των συγκεντρώσεων απλά και καθαρά θα είναι η ενημέρωση των συντρόφων και η καλύτερη οργάνωση και ο συντονισμός της, έτσι κι αλλιώς, δεδομένης της αντιεξουσιαστικής δράσης μας, ώστε αυτή να είναι γενικευμένη και αποτελεσματική.

ΘΟΔΩΡΗΣ

Μια απάντηση για την αυτοδιεύθυνση

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, θέλοντας να υπερασπιστούμε την αυτοδιεύθυνση σαν αναπόσπαστο στοιχείο της αναρχικής πρακτικής και ιστορίας θεωρούμε σωστό να συγκροτούμε και να απαντήσουμε στο άρθρο του Α. Μπονάνο με τίτλο: "Ενα κίνημα αυτοδιεύθυνσης;" που δημοσιεύτηκε στα Διεθνή, τεύχος 9 της εφημερίδας.

Ξεκινώντας θα θέλαμε να τονίσουμε πως στο κείμενο του ο σύντροφος δεν παίρνει καθόλου υπ' όψιν του τη θεμελιακή σύνδεση της αυτοδιεύθυνσης με την αναρχική προοπτική για την κοινωνία. Δεν παίρνει επίσης υπ' όψιν του την ιστορική εμπειρία, που πέρα απ' τα διάφορα αιματηρά επεισόδια, οι προσπάθειες αυτοδιεύθυνσης κοινωνικών ομάδων και χώρων, (αυτοδιαχείριση εργοστασίων, κολλεκτιβοποιημένες κοινότητες και υπηρεσίες, κομμούνες), ήταν και είναι η βασική διαφορά και σύγκρουση σ' όλα τα επίπεδα με τον αστικό πολιτισμό.

Η αυτοδιεύθυνση με τη μορφή της ελεύθερης κοινοτικής οικονομίας και αλληλεγγύης προϋπήρχε, και δέχτηκε την πνοή αντιεξουσίας που της έδωσε ο αναρχισμός (Ισπανία '36).

Χωρίς να θέλουμε να ξεχνάμε κάποια παραδείγματα (όπως π.χ. καταλήψεις κ.α.) που μην έχοντας κατακτήσει συνολική πρακτική έφτασαν να πληρώνουν νοίκι στο κράτος, ή άλλες πειραματικές καταστάσεις (εναλλακτικές τράπεζες κλπ.) που για οικονομικούς ή λόγους πολιτικής είναι από τη φύση τους εντελώς αφομοιώσιμες και αλλοτριωτικές.

Δεν ξεχνάμε επίσης τα διάφορα εφευρήματα της σοσιαλδημοκρατίας (εδώ Πάγκαλος-ΠΑΣΟΚ) για συνδιαχείριση, συμμετοχή.

Από την εξουσιαστική λογική έχουν βιαστεί πολλές πρακτικές του επαναστατικού κινήματος. Έτσι λοιπόν, κίνημα αυτοδιεύθυνσης δεν μπορεί να υπάρχει ξεκομμένο από την αναρχική-αντιεραρχική του λειτουργία.

Εδώ όμως ο σύντροφος στερεί με υπερβατικούς λογισμούς τα κοινωνικά κινήματα και χώρους, από την αυτονομία της πολιτικής τους δράσης και το δικαίωμα της αυτοργάνωσης του χώρου και χρόνου εργασίας και ζωής.

Λέει δηλ.: "Σκέφτομαι ότι αυτό το κίνημα δεν υπάρχει... ή αν υπάρχουν ίχνη του... αυτά θα ήταν η ακρι-

βής αντίθεση κάθε δυνατής μορφής της αυτοδιεύθυνσης."

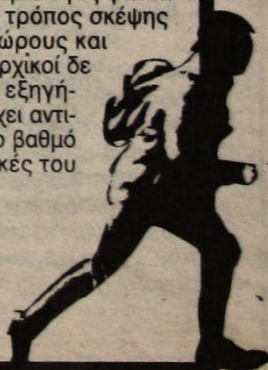
Βγάζει έτσι το αυθαίρετο συμπέρασμα ότι αυτό το κίνημα αν υπάρχει, υπάρχει ενάντια στον εαυτό του, είναι αντεπαναστατικό.*

Συνεχίζει τους ακροβατισμούς προκαλώντας μας οργή, με το τσουβάλιασμα που κάνει σε διάφορα κοινωνικά υποκείμενα (αναρχικούς, αυτόνομους, μαρξιστές, ελευθεριακούς). Το μόνο σοβαρό επιχείρημα, ότι δηλ. το σύστημα το ενδιαφέρει να αξιοποιήσει και τους ταπεινούς του δούλους αλλά και τους ελεύθερους σκεπτόμενους ανθρώπους για να στηρίξει και να διευρύνει έτσι τις δομές του, αναφέρεται εδώ με τη λογική της "μισής αλήθειας" διότι η άλλη μισή είναι ότι η δημιουργία αντιθέσεων αποδόμησης της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας, όπως είναι οι αυτοδιευθυνόμενες κοινωνικές ομάδες ή οι παραγωγικές κολλεκτίβες, απαντούν με τρόπο ζωντανό και αποφασιστικό όχι μόνο στις διάφορες στρατηγικές χειραγώγησης των επαναστατικών οργανισμών από τους μαρξιστές, αλλά καταργούν κάθε είδους "στρατηγικές" εφόσον γίνονται το μέσο για την ανατροπή και τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση

*Η ιδεολογική παραπλάνηση γίνεται ξεκάθαρη στην παράγραφο που αναφέρει πως όταν μια κοινωνική αυτοδιεύθυνση θα έρθει σε άμεση σύγκρουση με το κράτος διαμέσου της καταστολής και πως θα μπορέσουν να αντιδράσουν οι σύντροφοι που είναι άπολοι από χρόνια και το μόνο που έχουν να κάνουν είναι να συζητούν συμφωνίες και παράλογες φαντασίες της συγκατοίκησης. Αυτός ο τρόπος σκέψης μας θυμίζει άλλους πολιτικούς χώρους και διάφορες πρακτικές, που σαν αναρχικοί δε θα μπορούμε στη διαδικασία να τις εξηγήσουμε. Διότι ο αναρχικός χώρος έχει αντιμετωπίσει στο παρελθόν σε μεγάλο βαθμό την καταστολή και ήδη έχει τις δικές του πρακτικές.

H.M.A.B.

Υ.Γ.: Θα θέλαμε και άλλες τοποθετήσεις στο ζήτημα.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 11

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μμ. και Σάββατο 11.00μμ.-2.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Στο δρόμο της ελευθερίας

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, καθώς είναι απ' τη φύση του φτιαγμένος για να ζει ελεύθερος, εναντιωνόταν εναντιώνεται και αυτό θα κάνει όσο ασκεϊται απάνω του οποιαδήποτε καταπίεση και εξουσία που του στερεί το δικαίωμα στη ζωή. Η ιδέα της εξέγερσης, με κάθε τρόπο και κάθε μορφή, γεννήθηκε μαζί με την ιδέα της εξουσίας της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Συγκεκριμένα η ιδέα της ελευθερίας κοινωνίας, χωρίς νόμους κι αφεντικά, υπήρχε από αρχαιοτάτων χρόνων. Η φιλοσοφική, και ταυτόχρονα πρακτική, διαμάχη, μεταξύ του συστήματος νόμου, εξουσίας και ελευθερίας κοινωνίας παραμένει χιλιάδες χρόνια τώρα "αναμένη". Το πρόβλημα για την οργάνωση της κοινωνίας δεν έχει λυθεί όμως τώρα ξέρουμε περισσότερα για την φύση της εξουσίας και τα στηρίγματά της αλλά και για τους τρόπους εξέγερσης και οικοδόμησης της ελεύθερης κοινωνίας.

Είναι γνωστό ότι η εξουσία, όποια μορφή κι αν έχει στηρίζεται στο φόβο και την υποταγή του καθενός σ' αυτήν. Μάθαμε τώρα και το μουσικό που δεν ήξεραν προηγούμενοι επαναστάτες και δεν μπόρεσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο. Μάθαμε μέσα από επιστημονική έρευνα ότι ένας άνθρωπος υποτάσσεται, φοβάται, σκύβει το κεφάλι, πιο εύκολα όταν καταπιέζεται σεξουαλικά. Τότε, όταν κοπούν τα νήματα, που τον συνδέουν με την αρχέγονη κοσμική λειτουργία της φύσης, με την ίδια ζωή, ο άνθρωπος χάνει την ικανότητα και την επιθυμία που έχει απ' τη φύση του, για ελευθερία.

Ο άνθρωπος που υποφέρει από

στέρξη αγάπης και έρωτα εξαιτίας της σεξουαλικής καταπίεσης, ο άνθρωπος που υποκύπτει στην ηθικολογία, πραγματικά δεν είναι ικανός να ζήσει ελεύθερος. Η ανικανότητα αυτή προκύπτει απ' τη συνεχή αναχαίτηση των λιμπιντικών παρορμησεων που εκβάλλει η σεξουαλική καταπίεση.

Μας λένε ότι η κοινωνία μας είναι για αγέλους και ότι αυτός ο κόσμος είναι βρώμικος και ποτέ δεν θα μπόρεσει να πραγματοποιήσει στα σπλάχνα του την ελευθερία κοινωνία. Πρέπει λένε να περάσουν πολλά χρόνια για ν' ανέβει το επίπεδο, η ποιότητα των ανθρώπων. Όχι λοιπόν τα όνειρά μας είναι γι' ανθρώπους που έχουν επαφή με τη φύση μέσω της αγάπης του έρωτα και της σωστής οργασμικής λειτουργίας, και ακολουθούν τους νόμους της. Είναι γι' ανθρώπους που δεν έχουν τα ψυχολογικά προβλήματα και τις νευρώσεις του σύγχρονου πολίτη. Είναι για τους πολίτες, όχι του μέλλοντος, αλλά γι' αυτούς που μπορούν να αποπνέουν από πάνω τους τη σεξουαλική καταπίεση τώρα, στη σύγχρονη εποχή. Τα όνειρά μας είναι ρεαλιστικά.

Η σεξουαλική καταπίεση είναι λοιπόν ένα κλειδί για την ελευθερία. Υπάρχει η εντύπωση ότι στην εποχή μας η νοοτροπία των ανθρώπων είναι απελευθερωμένη στα ερωτικά θέματα. Νομίζουμε ότι υπάρχει ελευθερία στο θέμα, όμως ελεύθεροι είναι οι εμποροι "κάθε είδους" που πλουτίζουν από την ερωτική μας διάθεση και την δίψα για ζωή. Η πορνογραφία, τα μπουρδέλα και όλα τα σχετικά δείχνουν ακριβώς πόσο καταπιεσμένοι είναι οι άνθρωποι στο πιο ευαίσθητο τους σημείο. Μας αποπλανούν απ'

την αληθινή αγάπη και διαστρεβλώνουν, διαστρέφουν κάθε φυσική παρόρμηση για έρωτα και ζωή.

Οι νέοι, σήμερα, έχουν μια ελευθερία, σε σχέση με άλλες εποχές όμως δεν ξεφεύγουν απ' το φόβο, την ντροπή, το άγχος και τον περιορισμό απ' τις ηθικολογίες. Δεν ξεφεύγουν απ' την αντίληψη ότι το σώμα "ο έρωτας είναι αμαρτία". Ο έρωτας ακόμα θεωρείται παράνομος. Αυτή η κατάσταση που ονομάζεται ελευθερία δεν έχει εξαλείψει την σεξουαλική καταπίεση, απλώς εκδηλώνονται πιο ανοιχτά και φανερά κάποιες τάσεις κι επιθυμίες για σεξουαλική ελευθερία. Όχι λοιπόν δεν υπάρχει ελευθερία στο θέμα.

Ο άρρωστος γονέας αρρωσταίνει και το παιδί του. Ο σύγχρονος "homo mortalis" (προσαρμοσμένος νορμολάνθρωπος) ξέρε καλά να διακρίνει το είδος του χρησιμοποιώντας την οικογένεια, το σχολείο, την εκκλησία, οτιδήποτε μπορεί να φυτέψει στην αθάνα ψυχούλα του παιδιού έναν αμυντικό μηχανισμό αναχαίτισης των σεξουαλικών επιθυμιών. Οι περιπτώσεις γονέων που έχουν επαφή με την αρχέγονη κοσμική λειτουργία της φύσης, μέσω του οργασμού και της αγάπης, είναι σπανιότητες.

Η οικογένεια δεν επιτρέπει την ανάπτυξη της ελεύθερης κοινωνίας, σκοτώνει τον έρωτα και στερεί τη ζωή, φτιάχνει ανθρώπους για τούτη την κοινωνία με σίγουρα όχι για την κοινωνία του ονειρευόμενου.

Βασικός στόχος ενός αναπτρεπτικού κι απελευθερωτικού κινήματος πρέπει να είναι η σεξουαλική απελευθέρωση. Μόνο έτσι ο άνθρωπος είναι ικανός να αγωνιστεί και να

πραγματοποιήσει την ελεύθερη κοινωνία, μόνο μέσω της αληθινής αγάπης για το συνάνθρωπό του. Αλλιώς, επαναστάσεις έχουν γίνει πολλές, καμία όμως δεν κατάφερε ν' αλλάξει πραγματικά το πρόσωπο αυτού του κόσμου. Καμία ως τώρα δεν είχε στόχο της, την αλλαγή της σεξουαλικής ηθικής και συμπεριφοράς σε συνάρτηση με την αλλαγή του τρόπου ζωής των ανθρώπων. Καμία επαναστάση δεν πέτυχε την αλλαγή της εσωτερικής, ψυχολογικής δομής των ανθρώπων ώστε να μπόρεσουν να ζήσουν ελεύθεροι. Έτσι οι επαναστάτες έφευγαν απ' το ένα αφεντικό στο άλλο, απ' τον Τσάρο στο Στάλιν.

Οφείλουμε να προκαλούμε τους νέους, με κάθε τρόπο και σε κάθε επίπεδο να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους, τη φύση τους και να αγωνιστούν για τις επιθυμίες τους. Οφείλουμε να τους κεντρίζουμε χρησιμοποιώντας την πρόκληση για να κατακτήσουν την σεξουαλική ελευθερία τους και να πετύχουν την εσωτερική ανάπασή τους. Η επανάσταση ξεκινά απ' την ανάπλαση και την ετοιμότητα του καθένα ξεχωριστά, και συνεχίζεται με τη συλλογική προσπάθεια και συνεργασία των ατόμων. Έτσι φτιάχνεται η κοινωνία "φίλων".

Επίσης είναι αναγκαίο να καταρίπτουμε την ιδέα της οικογένειας και στη θέση της να ορθώνουμε την κοινωνική ζωή, όπως, ας μην το δούμε με προκατάληψη, οι πρώτοι χριστιανοί. Στο κοινόβιο ο πατέρας δεν έχει τον ρόλο της εξουσίας, δεν μπορεί να εξουσιάζει, να καταπιέσει, να κακοποιήσει, το παιδί γιατί τον επιλέγει το σύνολο.

Το κοινόβιο αντιεξουσιαστικής μορφής δεν βγάζει ανθρώπους που εύκολα θα σκύψουν το κεφάλι, δε βγάζει ανθρώπους γι' αυτήν την κοινωνία, βγάζει τους "αγγέλους" που θα στελεχώσουν την ελεύθερη κοι-

νωνία για την οποία αγωνιζόμαστε. Το αντιεξουσιαστικό κοινόβιο είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας που επιθυμούμε να χτίσουμε.

Αυτά είναι τα πρώτα σκαλοπάτια που πρέπει να ανεβούμε για να προωθηθεί η δημιουργία της ελεύθερης κοινωνίας. Αν παραλείψουμε αυτό το σημαντικό θέμα οποιαδήποτε προσπάθεια ανάπλαση της κοινωνίας είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, αν βέβαια καταφέρει να ξεκινήσει.

Οι πρακτικές της εξέγερσης αν δοθεί η απαραίτητη προσοχή στο θέμα της σεξουαλικής απελευθέρωσης, μπορούν να πάρουν ποικίλες μορφές, μπορεί να λειτουργήσει ο αυθορμητισμός και η δημιουργική ικανότητα, μπορεί επιτέλους η επανάσταση να βαδίσει.

Φυσικά δεν εννοούμε επαναστατική πρακτική τα επεισόδια που προκαλούν στο κέντρο της Αθήνας οι ολιγάριθμοι νέοι με τα μαντήλια στα πρόσωπα και τις μολότφ στα χέρια, ούτε βέβαια και τις ατέλειωτες βυζαντινολογίες και τις ανιαρές συζητήσεις που δεν βγάζουν πουθενά.

Τα επεισόδια που γίνονται κάθε φορά στρέφουν την κοινή γνώμη εναντίον του αντιεξουσιαστικού κινήματος και ενισχύουν τις προκαταλήψεις και τις συκοφαντίες. Πραγματικά βλάπτουν το κίνημα, το καθυστερούν και το περιορίζουν σ' ένα στενό χώρο. Ας τα ξεπεράσουμε.

Αν οι άνθρωποι αγαπούσαν ο ένας τον άλλο, θα μισούσαν αυτούς που εμποδίζουν την αγάπη, να εκδηλωθεί, θα μισούσαν τους εχθρούς της αγάπης, τα αφεντικά τους. Οι άνθρωποι θα είχαν φτάσει ένα βήμα πριν την ελευθερία, θα είχαν ξεκινήσει την πορεία τους μέχρι την τελική νίκη.

Να αλληλοαγαπίεστε....

ΤΗΛΕΜ ΑΧΟΣ
ΧΑΝΙΑ

ΤΑ ΓΕΡΑΚΙΑ ΠΕΤΑΝΕ ΑΚΟΜΗ...

επιτυχία, η ελληνική πολεμική βιομηχανία κατόρθωσε όμως να κάνει πελάτες της αρκετές δικτατορίες όπου γης, καθώς και τον μεσαζόντα στο εμπόριο όπλων στα εμπόλεμα τότε μεταξύ τους Ιράκ και Ιράν.

Τελικά το τέλος της δεκαετίας του '80 βρήκε τον ελληνικό στρατό μετασχηματισμένο. Χωρίς αυτόνομο πολιτικό βάρος, αλλά τεχνικά εκσυγχρονισμένο, απόλυτα συνδεδεμένο σαν εργαλείο με την εξωτερική πολιτική και τη διπλωματία και με μια θεμελιωμένη βιομηχανική δομή υψηλής τεχνολογίας. Τελικά, το μόνο τίμημα που πλήρωσε η κυριαρχία για τον εκσυγχρονισμό του στρατοκρατικού μηχανισμού ήταν το γεγονός ότι αναγκάστηκε να τον κομματικοποιήσει για να τον ελέγξει. Πέτυχε όμως έτσι να δημιουργήσει ένα ισχυρό στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα, απόλυτα υποταγμένο στα σχέδια της, ένα στρατό με το βλέμμα στραμμένο στο πεδίο των μελλοντικών πολέμων και όχι παραδομένου στις βλακείες μιας χούντας, ενός βασιλιά ή της άλωσης της Κωσταντινούπολης το 1453.

Χωρίς αυτή την αναδρομή δεν θα ήταν δυνατή η κατανόηση των καινούργιων εξελίξεων που δρομολογήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Και σ' αυτές τις εξελίξεις η εξουσία νιώθει απόλυτα έτοιμη πια να ανταποκριθεί. Η αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων τόσο στον πόλεμο στον Περσικό, όσο και στη Σομαλία δεν δείχνουν την υποταγή του ελληνικού κράτους στις ΗΠΑ, στην ΕΟΚ ή στον ΟΗΕ, αλλά την πρόθεσή του να αρπάξει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μερίδιο της καινούργιας πίτας. Ακριβώς στη βάση αυτών των αναγκών βρίσκεται ο ελληνικός μιλιταρισμός την ευκαιρία και τη δυνατότητα να γιγαντωθεί. Έτσι, το καινούργιο «αμυντικό» δόγμα που εξαγγέθηκε πρόπερσι, η επικείμενη ίδρυση ΝΑΤΟικών στρατιωτικών στη Θεσσαλία και της έδρας της ταχικίνησης μεραρχίας του ΝΑΤΟ στη Θεσσαλονίκη, το εφιαλτικό σχέδιο για την «παλλακική άμυνα» και η πρόσφατη ρύθμιση της «κοινωνικής θητείας» στην Θράκη δεν αποτελούν τυχαίες στιγμές και α-

ποσπασματικά γεγονότα, αλλά διαλεκτικά τμήματα ενός συνολικού σχεδίου.

Τα τελευταία χρόνια μια μεγάλη σε έκταση σύγκρουση συντελείται στο εσωτερικό της εξουσίας. Ο αντικειμενικός στόχος είναι δεδομένος: η μετατροπή των βαλκανικών κρατών -εκτός της Τουρκίας- σε δορυφόρους του ελληνικού καπιταλισμού. Απέναντι σ' αυτό το στόχο χάραχτηκαν δύο φαινομενικά αντιθετικές στρατηγικές. Η πρώτη, στηρίχτηκε στη δυνατότητα του ελληνικού κεφαλαίου και στην οικονομική διεύθυνση και στον έλεγχο στρατηγικών σημασιών παραγωγικών τομέων των βαλκανικών κρατών. Επεδίωξε έτσι τη συνακόλουθη χάραξη μιας ήπιας διπλωματίας που να εξυπηρετεί την ανάδειξη της Ελλάδας σε περιφερειακό οικονομικό κέντρο. Η δεύτερη, αναζήτησε την γεωπολιτική αναβάθμιση του ελληνικού κράτους με την εντονότερη διαπλοκή του στους καινούργιους στρατιωτικούς και διεθνείς συνασπισμούς με επιθετικό και ανταγωνιστικό τρόπο. Αντίθετα όμως απ' ότι υποστηρίζαν οι περισσότερες αναλύσεις, το μαστίγιο και το καρότο δεν αποδείχτηκαν ανταγωνιστικά μέσα για την κυριαρχία, αλλά λειτουργικές παράμετροι για την επίλυση διαφορετικής υφής προβλημάτων. Η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ δημιούργησε τελείως καινούργιες συνθήκες στα Βαλκάνια. Και μέσα σ' αυτά τα καινούργια δεδομένα, η ελληνική διπλωματία είχε στη διάθεσή της εντελώς πρωτόγνωρα μέσα για να ελιχτεί. Και για πρώτη φορά εδώ και πολλές δεκαετίες, ο στρατιωτικός μηχανισμός αναδείχτηκε σε ένα γενικότερο όπλο εξωτερικής πολιτικής.

Τελικά ο καινούργιος ρόλος που επιφυλάχτηκε για το στρατό ήταν πολύ σαφής: ν' απαντήσει στην πολιτικοστρατιωτική αναβάθμιση της Τουρκίας, τον πιο σοβαρό ανταγωνιστή της ελληνικής κυριαρχίας. Η τουρκική πολιτική επικεντρώθηκε σχεδόν αποκλειστικά στο στρατιωτικό χαρτί τα τελευταία χρόνια για το παιχνίδι των διεθνών σχέσεων. Η γενοκτονία των Κούρδων, η στρατιωτική εμπλοκή στο Ιράκ, στο Αζερμπαϊτζάν, στη Σομαλία και στη Γιουγκοσλαβία, όλες οι πολεμικές περιπέτειες του τουρκικού κράτους χρησιμοποιήθηκαν και σαν διπλωματικό χαρτί για τις σχέσεις του με την Ρωσία,

τις ΗΠΑ και την ΕΟΚ. Για να εξουδετερώσει αυτό ακριβώς το χαρτί της Τουρκίας, η ελληνική κυριαρχία χρησιμοποίησε τα ίδια μέσα. Το καινούργιο «αμυντικό» δόγμα, που προσδένει την Κύπρο στην ελληνική στρατιωτική μηχανή, επιδιώκει να μετατρέψει όχι μόνο το Αιγαίο, αλλά ολόκληρη την ανατολική Μεσόγειο σε κλειστή ελληνική θάλασσα. Η επίκαιμη ίδρυση των δύο ΝΑΤΟικών σταθμεύων στην Λάρισα και στον Τύρναβο, καθώς και της έδρας της ταχικίνησης μεραρχίας του ΝΑΤΟ στη Θεσσαλονίκη, έρχεται να ολοκληρώσει αυτό το έργο, αναδεικνύοντας την Ελλάδα σε στρατιωτική περιφερειακή υπερδύναμη στο χώρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τα τρία τελευταία χρόνια, Ελλάδα και Τουρκία φιγουράρουν πρώτες-πρώτες στον κατάλογο του ΟΗΕ σε προμήθειες οπλικών συστημάτων.

Έτσι, χωρίς να φοβάται την στρατιωτική πίεση της Τουρκίας, η ελληνική εξωτερική πολιτική μπορεί να χρησιμοποιεί ανενόχλητη την οικονομική ισχύ του ελληνικού καπιταλισμού. Και κάτι ακόμη περισσότερο: μπορεί να

χρησιμοποιεί η ίδια την στρατιωτική απειλή απέναντι στα κράτη εκείνα που δεν συμμορφώνονται ακαριαία με τις επιλογές της (FYROM, Αλβανία). Η καινούργια ΝΑΤΟϊκή διοίκηση στη Θεσσαλονίκη θα βρίσκεται κοντά στο κτήριο της Κεντρικής Τράπεζας της Παραεξείνειας Συνεργασίας, που στεγάζεται στην ίδια πόλη, συμβολίζοντας τη διπλή φύση της ελληνικής κυριαρχίας.

Είναι σαφές πια ότι η πολιτική, οικονομική και στρατιωτική ισχύς του ελληνικού κράτους συναρτώνονται σε ένα καινούργιο φαινόμενο: τον αναδυόμενο ελληνικό ιμπεριαλισμό. Η θεωρία της εξαρτημένης χώρας, υποτελούς στις επιλογές των «μεγάλων» δεν ισχύει πια. Αντί για τον εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό, βρισκόμαστε πια αντιμέτωποι με την απόλυτη ενσωμάτωση της κυριαρχίας στην παγκοσμιοποιημένη εκδοχή της. Και αν στο οικονομικό πεδίο, οι βαλκανικές χώρες μετατρέπονται σε ελληνικές -και όχι μόνο- αποικίες, στο πεδίο της νέας τροπής της γιουγκοσλαβικής κρίσης ίσως δούμε και τον ελληνικό ιμπεριαλισμό να απλώνει τη βαρειά του σκιά.

Η κυριαρχία έχει πια τελείως καινούργιες ποιότητες και προσανατολισμούς. Και αυτές δεν αφορούν μόνο την κατάσταση στο διεθνές χώρο. Επεκτείνονται και στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας με την χρήση του εθνικισμού σαν χειραγωγικό μέσο, στον αέναο πόλεμο του κράτους ενάντια στην κοινωνία. Και μέσα στο εξωτερικό πλαίσιο που περιγράφτηκε προηγουμένως, πρέπει να δούμε και τα φαινόμενα του φασισμού και του ρατσισμού στα οποία σταθήκαμε αντιμέτωποι τα τελευταία χρόνια. Τελικά, κάθε ιμπεριαλιστικό κράτος χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια δημιουργίας παρόμοιων συμπεριφορών και ψυχώσεων στο εσωτερικό της κοινωνίας. Και βέβαια, το ελληνικό κράτος δεν αποτελεί εξαίρεση.

Τα γεράκια πετάνε ακόμη. Και τώρα πια ρίχνουν τη σκιά τους και σε άλλες κοινωνίες και σε άλλους λαούς. Σαν αναρχικοί, οφείλουμε να αντισταθούμε στους καινούργιους καιρούς με καινούργιες ιδέες. Τι θα λέγατε σύντροφοι για την ολική άρνηση στρατεύσης;

Μ.Κ.

Η ώρα της ανταπόδοσης

ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΛΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ για μια επίδειξη "ανθρωπιάς" και θεαματικής "φρίκης", μια ακόμα καλή ευκαιρία για να "αναδειχθεί" το δράμα των "φτωχών νέγρων" και του "υπανάπτυκτου" τρίτου κόσμου. Και είναι αλήθεια πως υπάρχουν όλα τα συστατικά ώστε η δυτική δημοσιογραφική σούπα να σερβιριστεί νόστιμη και ζεστή: νεκροί, τρόμος, καραντίνες, πανικόβλητα πλήθη, αίμα...

Αν όμως για την Αφρική όλα αυτά είναι μια συνθήκη καθημερινότητα για τους μακάριους του Πρώτου Κόσμου, αυτή τη φορά, το πρόβλημα ήταν η υποψία πως ίσως να μην παρέμεναν και τόσο θεατές στο πρόβλημα. Το ότι ο ιός Έμπολα δεν μεταδίδεται άμεσα συμμάζεψε τον πανικό δεν απάντησε όμως στο βασικό ερώτημα: και με τον επόμενο Έμπολα τι θα γίνει;

Αργά η γρήγορα η Δύση (ή ο Βορράς) θα κληθεί να πληρώσει για τα κρίματά της.

Γιατί η Δύση είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για τα όσα συμβαίνουν στον Τρίτο Κόσμο. Ήταν αυτή που επί αιώνες απορροφούσε όλες τις παραγωγικές δυνάμεις των λαών, ήταν αυτή που διαμόρφωσε τις ντόπιες αστικές τάξεις, ήταν αυτή που με την πολιτιστική και θρησκευτική της τρομοκρατία κατέστρεψε όλες τις τοπικές κοινωνικές δομές και την αυτάρκειά τους, που

με τις μονοκαλλιέργειες έκανε το έδαφος άγονο, που ακόμα και σήμερα διαπνέει, με το όνομα της οικονομικής εξάρτησης τις ίδιες αποικιοκρατικές δομές και που με την απειλή του ΟΗΕ επαναφέρει στην τάξη του κάθε πολιτικό της παραπαίδι που σηκώνει το δικό του μπαϊράκι...

Για την πείνα υπάρχει η Unicef, για τους πρόσφυγες οι μαζικές απελάσεις, για τους φιλόδοξους δικτάτορες οι πεζοναύτες, για τις επιδημίες μερικά σκιάκι φαρμάκων και η άφεση αμαρτιών από τις καλόγριες, για τον υπερπληθυσμό το AIDS και οι εμφύλιοι, ο "πολιτισμένος κόσμος" κοιμόταν ήσυχος, φτάνει όμως η ώρα να ξυπνήσει: η πείνα φέρνει νέους πολέμους και περισσότερους πρόσφυγες, οι φύλαρχοι έμαθαν τον τρόπο να αντιμετωπίζουν τους πεζοναύτες (βλέπε Σομαλία), το Ισλάμ απλώνεται μέρα με τη μέρα, νέες αρρώστιες δημιουργούνται που τα πολυβόλα δεν μπορούν να σταματήσουν...

Όσο κι αν η φρίκη βοηθά την κατανάλωση, κανείς δεν πρέπει να ξεχνά πως οι καταπιεσμένοι λαοί παίρνουν την εκδίκησή τους:

Η "φρίκη" είναι ήδη προ των πυλών η "ανθρωπιά" είναι άχρηστη.

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ

Προς τον 21ο αιώνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ.Γ.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΔΥΟ αναβολές πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο από τις 14 Απρίλη μέχρι και τις 16, το συνέδριο της γερμανικής αυτονομίας και αντιδογματικής αριστεράς. Το συνέδριο αυτό που συνέπεσε με τις ημέρες του Πάσχα των καθολικών έγινε στο κτίριο της μαθηματικής σχολής του πανεπιστημίου HUMBOLT, του πρώην ανατολικού Βερολίνου και σε αυτό συμμετείχαν γύρω στα δύο χιλιάδες άτομα. Τα άτομα αυτά προέρχονταν από ομάδες και καταλήψεις όλης της Γερμανίας, καθώς και από ένα περιορισμένο αριθμό ανθρώπων από Ολλανδία, Αυστρία, Ελβετία, Ιταλία, Ρωσία, Ουκρανία. Το πρόγραμμα και τα θέματα του

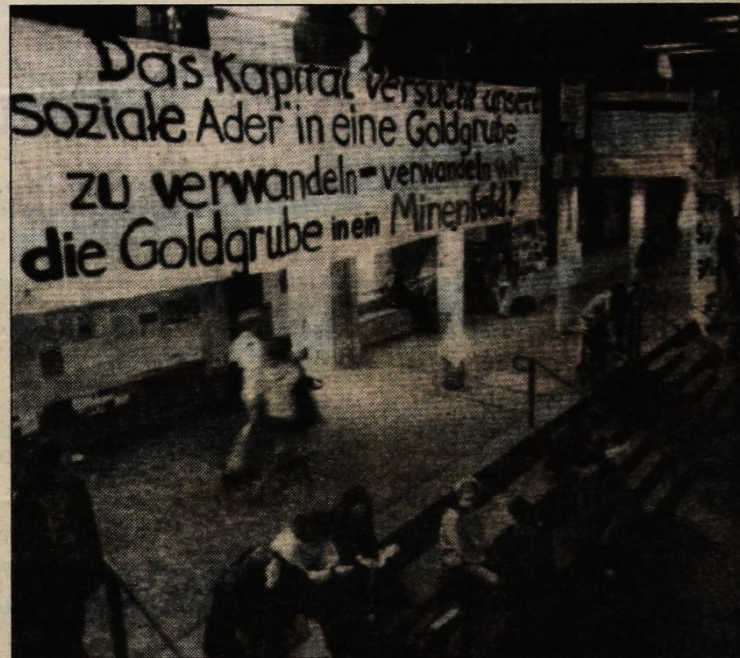
συνεδρίου προέκυψαν μετά από συζητήσεις, διαφωνίες και διαμάχες που κράτησαν σχεδόν δύο χρόνια και που οδήγησαν σε πολλές προσχωρήσεις και αποχωρήσεις. Αισθητή πάντως ήταν η μειωμένη συμμετοχή των γυναικών, που ανέρχονταν μόνο στο 30% των συνέδρων, καθώς στο συνέδριο δε συμμετείχαν οι πολλές φεμινιστικές ομάδες του γερμανικού "χώρου". Αφορμή για την οποία υπήρξε η ιδέα για την πραγματοποίηση αυτού του συνεδρίου οι συγκρούσεις στην διάρκεια της Πρωτομαγιάς του 1993, μεταξύ αυτόνομων και αριστεριστών, κυρίως τούρκων και "παρδοσιακών" αναρχικών. Η εκδήλωση της Πρωτομαγιάς, από το 1987 και ύστερα, υπήρξε μία εκδήλωση σε όλη τη Γερμανία όπου η αυτονομία έκανε επίδειξη δύναμης και μαχητικότητας. Τα γεγονότα του 1993, όπως αναφέρθηκαν, δημιούργησαν σκέψεις για το τι πρέπει να γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις, που στην βόρεια Ευρώπη είναι ασυνήθιστες.

Οι συζητήσεις που ξεκίνησαν κατέληξαν στην ιδέα μίας συνάντησης όλου του "χώρου", πριν την Πρωτομαγιά του 1994. Το αρχικό μειωμένο ενδιαφέρον για μία τέτοια συνάντηση οδήγησε σε αναβολή της για το Σεπτέμβριο του '94, αρχικά, ο διάλογος που ξεκίνησε την υποχρέωσε σε δεύτερη αναβολή για το νέο έτος, ενώ τα οργανωτικά προβλήματα την προσδιόρισαν οριστικά για το Πάσχα του 1995.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στην συνάντηση συμμετείχαν βασικά άτομα, καταλήψεις και μικρές "ανώνυμες" ομάδες του χώρου, ελάχιστοι μετανάστες, και καμιά σχεδόν οργάνωση της παρδοσιακής αναρχίας και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Ο διάλογος υπήρξε συνεχής μέσα από τα διάφορα περιοδικά του χώρου και κύρια μέσα από το βερολινέζικο INTERIM. Ενώ η διάθεση η αρχική ήταν η οργανωτική πολυμορφία και παρουσία, το τελικό σώμα των συνέδρων αποτελείτο από τους γνωστούς αγνώστους αυτόνομους. Ο αρχικός διά-

λογος ξεκίνησε από το πως λειτουργούν οι αυτόνομοι, αν η δράση και δραστηριότητα τους προέρχεται από μία ανάλυση των κοινωνικών συνθηκών, ή από εσωτερικά προσωπικά κίνητρα. Αυτό γρήγορα κατέληξε σύντομο στο ερώτημα του τι είναι αυτονομία και πια είναι η σχέση των αυτόνομων με την υπόλοιπη κοινωνία και τους διάφο-

τόμων σε διαφορετικές πόλεις της Γερμανίας, έγιναν πολλές επί μέρους συζητήσεις ομάδων και από μόνων και εκδόθηκαν δύο περιοδικά, το πρώτο κύρια με προβλήματα που συζητούντουσαν, το δεύτερο με κείμενα κύρια των διάφορων ομάδων εργασίας του συνεδρίου. Ακόμη εκδόθηκε ένα βιβλίο με συνεντεύξεις αυτόνομων ηλικίας 17 έως

ρους κρατικούς θεσμούς και μηχανισμούς. Ακόμα οι συζητήσεις και οι διαφωνίες άνοιξαν το ζήτημα των εσωτερικών σχέσεων του "χώρου", την στάση του απέναντι στην κριτική των άλλων και τελικά κάπως δειλά πάντως το πρόβλημα της προοπτικής και των τρόπων οργάνωσης. Για την πραγματοποίηση του συνεδρίου προηγήθηκαν έξι πανγερμανικές συναντήσεις των 30 - 70 α-

54 ετών, τυπώθηκαν αφίσσες γυρίστηκε ένα διαφημιστικό βιντεοκλίπ και έγιναν επικριτικά ή θετικά αφιερώματα σε αρκετά περιοδικά και εφημερίδες του "χώρου" και όχι μόνον. Στην διάρκεια του συνεδρίου κυκλοφορούσε δύο φορές την ημέρα ένα εξασέλιδο ενημερωτικό και πληροφοριακό έντυπο για τρέχοντα ζητήματα του συνεδρίου, που ονομαζόταν KONPRESS.

Το πρόγραμμα του συνεδρίου

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ του συνεδρίου προέκυψε στην διάρκεια των συζητήσεων και διαμορφώθηκε δυναμικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι δέκα βδομάδες πριν την έναρξη του, κατηγορήθηκαν αυτοί που είχαν αναλάβει την ευθύνη της οργάνωσης για τεχνοκράτες, επειδή δε συζητούσαν για το περιεχόμενο της συνάντησης, και δογματικοί επειδή είχαν κλείσει τα κεντρικά θέματα των πρώτων τριών ημερών. Επίσης ακούστηκε αρκετή κριτική για το "δυτικό", ή τον "αντρικό" χαρακτήρα των θεμάτων αλλά αυτό συνιστά το μέτρο της δυναμικής ή όχι των συνεδρων. Για κάθε μία από τις τρεις πρώτες μέρες υπήρχε ένα κεντρικό θέμα με το οποίο ξεκινάγε η συζήτηση όλων μαζί και μετά χωριζόντουσαν ομάδες εργασίας που συζητούσαν τα επί μέρους θέματα. Το απόγευμα υπήρχε πάλι μια κεντρική εκδήλωση και το βράδυ ακολουθούσαν συναυλίες, πάρτι, κινηματογράφος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΑΠΡΙΛΗ: Τι σημαίνει σήμερα η έννοια της αυτονομίας • Αυτονομία και μαχητικότητα • Ιστορία της αυτονομίας • Οργάνωση και πατριαρχία • Αυτόνομοι και ομοιοπαθητική • Ανατολική Ευρώπη και αυτονομία • Αυτονομία και σχολή της Φραγκφούρτης.

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΑΠΡΙΛΗ: Αλληλεγγύη και αντιπαράθεση • Η αποστασιοποίηση μεταξύ των αριστερών ριζοσπαστικών αυτόνομων ομάδων • Η σχέση και η χρήση των ΜΜΕ • Κριτική προς τους αυτόνομους • Σχέση με τα ναρκωτικά • Βασικά σημεία της αντιρατσιστικής πολιτικής • Για το βιασμό • Αλτουσσέρ και αυτονομία • Αντρική αυτοσυνείδηση • Αντικουλτούρα και τέκνο • Ταϊνές και συζήτηση για το περιεχόμενο τους • Κομπιούτερ και συστήματα επικοινωνίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΑΠΡΙΛΗ: Καθημερινή επανάσταση ή καθόλου • Οργάνωση, Αντίσταση, όνειρα και ουτοπίες • Αυτόνομοι και οργάνωση • Οι εναλλακτικές επιχειρήσεις και τρόπος ζωής • Τα κοινά • Ο κομμουνισμός • Κατάλογος αυτόνομων αιτημάτων • Γειτονίες και κυκλοφοριακό • Αντιρατσισμός • Η κατάσταση στο Μεξικό • Αφηγήσεις και ιστορική μνήμη • Η κουλ-

τούρα των διαδηλώσεων • Για τα ΜΜΕ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΑΠΡΙΛΗ: Το πρωί έγινε συνέντευξη όλων μαζί των συνέδρων και παρουσιάστηκαν ζητήματα και θέματα των ομάδων εργασίας. Το απόγευμα έγινε πορεία προς μία νέα φυλακή (ακόμη άδεια), όπου θα φυλακίζονταν αυτοί και αυτές που πρόκειται να απελαθούν από τη Γερμανία, που βρίσκεται στο GRUNAU του Βερολίνου. Με κεντρικό σύνθημα "τρομοκράτες είναι αυτοί που φτιάχνουν φυλακές και όχι αυτοί/ές που τις ανατινάζουν", η πορεία κατευθύνθηκε προς τη φυλακή κουβαλώντας μια τεράστια βόμβα φτιαγμένη από μπαλόνια που πετάνε. Μπροσ στην φυλακή βάλαν φωτιά στα μπαλόνια αλλά το εφέ ήταν περιορισμένο, γιατί έβρεχε. Η πορεία αυτή έγινε σε συμπαράσταση τριών αυτόνομων που κατηγορούνται και καταζητούνται για απόπειρα ανατίναξης της συγκεκριμένης φυλακής.

Στο τετραήμερο του συνεδρίου είχαν εξασφαλιστεί χώρος παραμονής και διανυκτέρευσης για όλους τους συνέδρους, σε σπίτια του "χώρου", και υπήρ-

χε ομάδα 50 ατόμων που φρόντιζε για το φαγητό μαγειρεύοντας μέσα στο κτίριο. Απαγορεύονταν τα πλαστικά ποτηράκια - έπρεπε όλοι και όλες να κουβαλάνε το δικό τους, το αλκοόλ πριν τις οκτώ το απόγευμα, και οι φωτογράφοι. Ακόμα υπήρχαν παιδικός σταθμός, και πάρα πολλοί κενόι χώροι για αυθόρμητες ή στιγμιαίες συζητήσεις και εκδηλώσεις. Παρά πολλά μπάρ και σπίτια του χώρου οργάνωσαν παράλληλες εκδηλώσεις, πάρτι, συναυλίες, συζητήσεις στα πλαίσια του συνεδρίου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ δύο εκδοχές της αυτονομίας: Αφαιρετικά μπορούμε στις ακριείς του εκδοχές να τις χαρακτηρίσουμε σαν παλικοί και ολλανδικού τύπου. Η ιταλική αυτονομία είναι εργατιστική, έχει λενινιστικές καταβολές και προσπάθησε να ανακαλύψει στον Μάρξ και στην επαναστατική ιταλική εργασία. Στην εξέλιξη της η ιταλική εργασία αυτονομία χωρίστηκε σε δύο τάσεις: την ένοπλη που κατέ-

ληξε με τον γνωστό τρόπο και την οικολογική που βαθμιαία ενσωματώθηκε στο σύστημα. Οι θεωρητικές αναφορές βρίσκονταν στην Λούξεμπουργκ, στον νεαρό Μάρξ και στην συμμορία των τεσσάρων της κινέζικης πολιτικής επανάστασης.

Η ολλανδο-γερμανική αυτονομία ενώ ξεκίνησε σαν αντανάκλαση της ιταλικής, σε συνδυασμό με τα αυθόρμητιστικά κινήματα της βόρειας Ευρώπης στην δεκαετία του '70, ακολούθησε διαφορετική πορεία. Επηρέαστηκε από το πρακτικό πνεύμα των βόρειων κοινωνιών και την νοοτροπία "επανάσταση εδώ και τώρα" της εξεγερμένης νεολαίας. Απαλλάχτηκε σύντομα από την εργατιστική νοοτροπία που μόνο μερι-

κά απέκτησε και για σύντομο χρονικό διάστημα. Η κοινωνική της σύνθεση ήταν και είναι μεσοστρωματική και εργατιστική και από άποψη αποκλείει την ανάπτυξη ηγετικών μορφών μέσα στον χώρο της.

Σαν κοινωνικό και όχι πολιτικό κίνημα οι αυτόνομοι ασχολήθηκαν με την διεκδίκηση χώρων αυτόνομης δράσης μέσα στην σημερινή κοινωνία εκμεταλλευόμενοι τις αντιφάσεις του κοινωνικού κράτους δικαίου της βόρειας Ευρώπης. Αυτές οι περιοχές είναι είτε πραγματικές, π.χ. καταλήψεις σπιτιών όπου άνθρωποι ζουν αντιεραρχικά από κοινωνικά επιδόματα και προσωπική εργασία. Μπορεί επίσης να είναι και θέματα καθημερινότητας όπως μια καμπάνια ενάντια στους ολυμπιακούς αγώνες, ένα πυρηνικό εργοστάσιο, την ανάπτυξη του νεοφασισμού, ή την υποστήριξη των πολιτικών και οικονομικών προσφύγων. Αυτές οι επιμέρους καμπάνιες και κινήματα αποβλέπουν στην διαμόρφωση ενός κλίματος κινήματος που μέσα από συγκλίσεις και αποκλίσεις θα οδηγήσει στην ανατροπή του συστήματος.

Η αυτονομία, επειδή ακριβώς είναι κοινωνικό κίνημα, αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στην καθημερινή συμπεριφορά γι' αυτό και ανοίγει με ιδιαίτερη ένταση ζητήματα σχέσεων ακόμα και μέσα σε αυτό. Η σύγχρονη κοινωνία γίνεται αντιληπτή σαν ένας συνδυασμός τριπλής καταπίεσης καπιταλισμού, σεξισμού και ρατσισμού, όπου κάθε άτομο ανάλογα με την φύση του βιώνει με περισσότερη ένταση κάποιο από τα τρία αυτά στοιχεία. Δεν αναγνωρίζει καμιά πρωτοπορεία αλλά πιστεύει ότι

η επανάσταση είναι υπόθεση των επαναστατών και "ότι κάνουμε, το κάνουμε βασικά για εμάς τους ίδιους". Η αυτονομία αν κατόρθωσε να φέρει κάτι καινούριο στο κίνημα ήταν το χιούμορ και η μαζική βία. Είναι απαλλαγμένη από την παραδοσιακή σοβαρότητα της δογματικής αναρχίας και του αριστερισμού.

Ταυτόχρονα η χρήση της βίας δεν είναι υπόθεση των "μικρότερων" αλλά μία διαρκής επιλογή που χωρίς να εμπίπτει στην περιοχή της τρομοκρατίας είναι τμήμα της πρακτικής της αυτονομίας χωρίς να αποκτά ένα φετιχοποιημένο χαρακτήρα. Προσπαθεί να προκαλέσει με κάθε τρόπο με παρεμβάσεις στα ΜΜΕ μέχρι και συζητήσεις στην τηλεόραση, έως εισβολές σε συνεδριάσεις δημοτικών συμβουλίων. Έχουν κατανοήσει οι αυτόνομοι ότι αν υπάρχει μία ελάχιστη συμπάθεια μέσα στην κοινωνία γι' αυτούς και αυτές, δεν προέρχεται από την σύνθεση τους αλλά από την προκλητικότητα τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι αυτόνομοι του Βερολίνου είναι όσοι και οι αναρχικοί της Αθήνας, αλλά η δράση τους έχει αναδειχθεί σε μόνιμο ζήτημα σε όλο τον κόσμο.

Αυτή η παρουσίαση των αυτόνομων είναι κάπως εξιδανικευμένη καθώς και εκεί υπάρχουν τρακαδόροι, παρακαμιακοί/ες, προσωπικές και ομαδικές αντιθέσεις σχετικά χαφιεδολογία κλπ. Ο περιορισμένος χώρος μιας εφημερίδας δεν επιτρέπει να κατανοηθεί μια βιωματική σχέση με την εξέγερση, μέσα σε λίγες γραμμές.

Το περιοδικό του συνεδρίου, το οποίο κυκλοφορούσε δύο φορές την ημέρα (πρωί και απόγευμα) με τις συζητήσεις που είχαν προηγηθεί!

Τα αφεντικά δεν έχουν χρώμα

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ, που περίμεναν οι ψηφοφόροι του Νέλσον Μαντέλα και που με άκρατο κυνισμό και υποκρισία η διεθνής Κοινότητα των αφεντικών και τα Μ.Μ.Ε. καλούσαν το Εθνικό Κογκρέσο να πραγματοποιήσει, αποδείχτηκαν ότι δεν ήταν παρά προεκλογικά ευχολόγια-κατάρες για τους κολασμένους των γκέτο, απόλυτα σύμφωνες με τους στόχους αναδιάρθρωσης της νοτιοαφρικάνικης κοινωνίας στα πρότυπα του σύγχρονου καπιταλισμού.

Σε μια χώρα όπου μόνο το 3% του μαύρων έχουν στην κατοικία τους ηλεκτρικό ρεύμα και μόνο το 27% τρεχούμενο νερό, σε μια χώρα όπου

9 εκατομμύρια άνθρωποι βρίσκονται κάτω απ' τα όρια της φτώχειας, υπάρχουν 6 εκατομμύρια άνεργοι, 40% αναλφάβητοι ενώ κάθε χρόνο 700 άνθρωποι είναι η θύσια του μαύρου κυρίως προλεταριάτου στην προσπάθεια εξόρυξης ορυκτού πλούτου για τα λευκά αφεντικά.

Σε μια χώρα όπου η επιβίωση για τους μαύρους κάτω από άθλιες συνθήκες στα γκέτο ο "ήρωας" Μαντέλα υπόσχεται την ανέγερση ενός εκατομμυρίου κατοικιών για τους άστεγους, τη δημιουργία 2,5 εκατομμυρίων νέων θέσεων εργασίας για τα επόμενα δέκα χρόνια! Φυσικά και δεν τηρήθηκε καμία υπόσχεση ούτε καν η

ανέγερση ενός εκατομμυρίου παραγκών για να στεγαστεί σε πάλι άθλιες συνθήκες το μαύρο προλεταριάτο.

Τα μαύρα αφεντικά κατηγορούν τους λευκούς εμπόρους καπνού, χρυσού και πολύτιμων λίθων ότι δεν επένδυσαν στην χώρα τους, μαύροι υπουργοί κατηγορούν λευκούς υπαλλήλους, ο Μαντέλα βλέπει ως εμπόδιο στις μεταρρυθμίσεις τον αρχηγό των Ζουλού που κατέχει το υπουργείο εσωτερικών και οι μαύροι καπιταλιστές τους λευκούς διότι επιμένουν να εκμεταλλεύονται την νοτιοαφρικάνικη κοινωνία μόνοι ενώ το ίδιο αποτελεσματικά μπορεί να το κάνει και η

μαύρη οικονομική και πολιτική ελίτ.

Η χιμαιρική φύση των προεκλογικών εξαγγελιών αλλά και του ίδιου του οικονομικού συστήματος και των ορίων του είναι του είναι ξεκάθαρη στην πολυφυλετική εξουσία όχι όμως και στους κολασμένους της Ν.Α. Για να τραφούν και να ιτυθούν όλοι οι φτωχοί της χώρας, η οικονομία της Ν.Α. πρέπει να συντηρήσει τα επόμενα 24 χρόνια ρυθμό ανάπτυξης 5% ετησίως ενώ παρά τους ευνοϊκούς δείκτες το 1993 ήταν 1% αλλά και αν φτάσει στο εφικτό 5% για να φέρει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα θα περάσουν πολλές δεκαετίες και οι 9 εκατομμύρια φτωχοί μαύροι θα έχουν αποδεκατιστεί απ' την πολύχρωμη καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Βέβαια με αυτά τα δεδομένα δεν μπορούμε να μιλάμε για κοινωνική ισοπότητα και για μετάβαση απ' το θεσμολογικό ρατσισμό στην κοινωνική ελευθερία. Το άλλο θάυμα του Νέλσον, η πολυφυλετική-πολυκομματική δημοκρατία και η ισότιμη φυλετική συνύπαρξη και συνεργασία, είναι απόλυτα συμβατή με τους στόχους του σύγχρονου καπιταλισμού και τις επιταγές του Διεθνούς νομισματικού ταμείου. Εταιρείες που περνά η ιδιοκτησία τους απ' τα λευκά αφεντικά, η συνύπαρξη στην διοίκηση κρατικών οργανισμών, στην κυβέρνηση όσο και στην εκμετάλλευση είναι χαρακτηριστικό μιας πολυφυλετικής ιεραρχίας που κατα-

πιέζει ταυτόχρονα λευκούς και μαύρους διανέμοντας ρόλους και κατακερματίζοντας τον κοινωνικό ιστό.

Η ανελέητη καταστολή της εργατικής τάξης, οι επιθέσεις της ρατσιστικής ολιγαρχίας διαπλέκονται με τον κομματικό μηχανισμό που βρίσκεται στην υπηρεσία της μαύρης αστικής τάξης για τη δημιουργία μιας δημοκρατίας ικανής να υποδεχτεί τις πολυεθνικές και να εφαρμόσει τις επιταγές της παγκόσμιας τράπεζας.

Ο "χαρισματικός ηγέτης" Μαντέλα έχει στο πλευρό του τη συγκατάθεση του Δ.Ν.Τ. και των πολυεθνικών, απολαμβάνει τον καρπό της κοινωνικής συναίνεσης, δεν υπάρχει πολὺς χώρος για κάποια αντιπολίτευση αφού αυτή τη στιγμή δεν είναι αναγκαία ενώ τα Μ.Μ.Ε. δε χάνουν ευκαιρία να τον αποκαλούν ήρωα και να τον στηρίζουν ποικιλοτρόπως. Γνήσιο παιδί της Νέας Τάξης ο Μαντέλα και αυτό που αντιπροσωπεύει, το πρότυπο της δημοκρατικής διαχείρισης, θα είναι οι νέοι φύλαρχοι και άρχοντες μετά τους στυγνούς και αιμοσταγείς δικτάτορες στα απέραντα καπιταλιστικά τοπία του τρίτου κόσμου. Γι αυτό και η νέα κοινωνική αντίσταση στις εξουσιαστικές επιλογές αν θέλει να είναι η αρχή της κοινωνικής απελευθέρωσης θα πρέπει να μην αφομοιώνεται από εθνικο-απελευθερωτικά ή από αριστερούς εθνικισμούς που είναι γνωστό που οδηγούν.

Η ζωή στο βασίλειο του τσάρου Γιέλτσιν

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΜΑΡΤΗ η κυβέρνηση της Ρωσίας αύξησε τον κατώτερο βασικό μισθό από 20,5 ρούβλια (1200 δρχ.) σε 54,10 ρούβλια (3120 δρχ.) το μήνα. Όσοι γνωρίζουν τα επίπεδα των τιμών στη Ρωσία, αντιλαμβάνονται ότι αυτό είναι τουλάχιστον εξωφρενικό. Βέβαια οι περισσότεροι εργαζόμενοι εισπράττουν περισσότερα χρήματα, ωστόσο ο κατώτερος βασικός μισθός χρησιμοποιείται σαν βάση για τον υπολογισμό του μισθολογίου των εργαζομένων στον κρατικό τομέα και για πολλές κοινωνικές παροχές. Οι συνταξιούχοι εισπράττουν ακόμα μικρότερα ποσά: από 19,7 ρούβλια η κατώτερη σύνταξη ανέβηκε στα 54 ρούβλια.

Παρά το γεγονός ότι το 60% των Ρώσων ζουν σε συνθήκες εξαιρετικής φτώχειας, ή μάλλον ακριβώς γι' αυτό το λόγο, η Ρώσικη οικονομία βελτιώνεται. Σαν αναγνώριση αυτού του γεγονότος το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) αποφάσισε τη χορήγηση στη Ρωσία δανείου ύψους 6,45 δις δολαρίων. Οι πωλήσεις μερσεντές γνωρίζουν κατακόρυφη άνοδο ενώ ανθισ η γνωρίζει και η κατασκευή πολυτελών μονοκατοικιών. Η μειοψηφία της νέας νομενκλατούρας έχει συγκεντρώσει τόσο πλούτο ώστε αν τα εισοδήματα αυτού του λιγότερο από 1% του Ρώσικου πληθυσμού κομμάτι του συνολικού εισοδήματος του συνόλου του πληθυσμού, ανεβάζουν το μέσο όρο του μισθού των Ρώσων εργαζομένων σε ύψος πάνω από 30.000 δρχ. το μήνα. Θυμηθείτε: ο κατώτερος βασικός είναι 3.120 δρχ. το μήνα. Και για να υπάρχει μια καλύ-

τερη εικόνα της κατάστασης, ας δούμε ποιο είναι το αντίκρισμα αυτού του βασικού μισθού.

Με τον παλιό-λοιπόν βασικό μισθό (20,5 ρούβλια) μπορούσε κανείς να αγοράσει 20 φρατζόλες ψωμί, ή 15 φρατζόλες ψωμί και ένα κιλό βούτυρο (για μια ισορροπημένη διαίτα), ή να πεί και να γυρίσει απ' τη δουλειά του με το μετρό, ή να αγοράσει ένα ζευγάρι κάλτσες και πέντε ρολλά χαρτίου υγιεινής, ή να πάει στον κινηματογράφο μ' ένα φίλο του, ή να αγοράσει μερικά μπουκάλια άθλιας βότκας, να τα πει και

να προσπαθήσει να ξεχάσει.

Με τον καινούργιο βασικό μισθό μπορεί να αγοράζει κάθε μέρα του μήνα από μια φρατζόλα ψωμί και να του περισσέψουν για να αγοράσει και ένα κιλό τυρί, ή να νοικιάσει μαζί με 20 φίλους του ένα τετραγωνικό μέτρο από ένα διαμέρισμα και να κοιμούνται εναλλάξ, ή να αγοράσει ένα διαρκείας για το μετρό και να πάει στον κινηματογράφο. Του περισσεύουν μάλιστα αρκετά για να αγοράσει και ποπ κορν!

Καταλαβαίνετε... (Laure Akai, Μόσχα).

ΓΕΡΜΑΝΙΑ - ΓΚΟΡΛΕΜΠΕΝ: ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΩΝ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ

ΠΙΝ ΔΩΔΕΚΑ χρόνια τελείωσε το εργοστάσιο αποθήκευσης επικινδύνων ραδιενεργών αποβλήτων. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα οικολογικές αντιπολεμικές και αντιπυρηνικές οργανώσεις προσπάθησαν να εμποδίσουν μέσω δικαστηρίων τη μεταφορά των αποβλήτων στο συγκεκριμένο χώρο αποθήκευσης.

Στις 25 Απριλίου επιχειρήθηκε η μεταφορά του πρώτου κοντέινερ στο χώρο αυτό στο Γκόρλεμπεν. Την αμέσως προηγούμενη μέρα οργανώθηκαν διαμαρτυρίες από διάφορες αντεξουσιαστικές ομάδες, που μπλόκαραν τις σιδηροδρομικές γραμμές της περιοχής καταστρέφοντας πυλώνες του ηλεκτρικού.

Στο Γκόρλεμπεν ήταν 3000 διαδηλωτές που εμποδίζαν την είσοδο στο εργοστάσιο και γύρω στους

500 ήταν στο Φίλιπσμπουργκ, εμποδίζοντας την έξοδο του τράινου. Τελικά απέτυχαν να το σταματήσουν γιατί φυλασσόταν από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις (5000 αστυνομικοί, ελικόπτερα και ένα ειδικό τράινο που πήγαινε μπροστά για να ελέγχει από ενδεχόμενο σαμποτάζ).

Οι αστυνομικοί έπρεπε μάλιστα να κάνουν περπατώντας όλη τη διαδρομή κατά μήκος των γραμμών και δίπλα στο τράινο από το Φίλιπσμπουργκ στο Γκόρλεμπεν.

Πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές έκαναν καθιστική διαμαρτυρία πολλές ομάδες ανθρώπων του οποιουδήποτε απομάκρυνε βίαια η αστυνο-

μία με αντλίες νερού και σε άλλες περιπτώσεις όπου είχαν φτιάξει φράγματα από κομμένα δέντρα, τα διέλυαν με μπουλντόζες. Αγρότες από τα τριγύρω χωριά μπλόκαραν τις γραμμές με τα τρακτέρ τους τα οποία καταστράφηκαν από τις μπουλντόζες της αστυνομίας.

Από το 1977 η γερμανική κυβέρνηση είχε διάλεξε το Γκόρλεμπεν για να χτίσει κάτω από τη γη, τους χώρους αποθήκευσης για τα ραδιενεργά απόβλητα. Από τότε αγρότες και χωρικοί της περιοχής άρχισαν να οργανώνονται ενάντια σ' αυτό το σχέδιο. Το 1980 έγινε διαδήλωση από 100.000 ανθρώπους στο Ανόβερο και 2500 έκαναν κατάληψη για

6 βδομάδες στο χώρο όπου θα χτιζόταν η αποθήκη αποβλήτων.

Οι καταλήψεις γης έχτισαν εκεί ένα μικρό χωριό το οποίο καταστρεψαν βίαια αστυνομικές δυνάμεις καταστολής. Από το 1983 έκαναν σαμποτάζ στους δρόμους που οδηγούσαν στο Γκόρλεμπεν και κατάστρεψαν τα μηχανήματα των τεχνικών εταιρειών που είχαν αναλάβει το χτίσιμο του χώρου.

Μετά από 18 χρόνια αντίστασης σ' αυτό το κυβερνητικό σχέδιο και μετά από 7 φορές αποτυχημένης προσπάθειας μεταφοράς η πρώτη από τις 420 σχεδιασμένες αποστολές έφτασε δυστυχώς στον προορισμό της.

Να ενισχύσουμε τους συντρόφους στη Σερβία

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ απ' την αναρχική ομάδα "Τοργέδο" του Smederevo της Σερβίας μας ενημερώνουν για τις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζουν ο πληθυσμός, η εργατική τάξη και οι λιγοστοί σύντροφοι, συντρόφισσες και ομαδοποιημένες με ανατρεπτικά χαρακτηριστικά. Μέσα στην άνοιξη έγιναν πολλές απεργίες στη Sremska Mitrovica, το Pozarevac, το Βελιγράδι, το Novi Sad κ.α. Ο απεργίες ήταν αυθόρμητες και με ελάχιστη οργάνωση, αφού ο μόνος συνδικαλισμός που επιτρέπεται είναι ο κρατικός. Έτσι δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό αντικαθεστωτικό κύμα ούτε να απαντήσουν οργανωμένα στις βίαιες επιθέσεις των κατασταλτικών μηχανισμών. Έτσι κι αλλιώς η (παρα)πληροφόρηση ελέγχεται ολοκληρωτικά από το καθεστώς και υπάρχουν ελάχιστες δυνατότητες επικοινωνίας και αντιπληροφόρησης.

Οι σύντροφοι μας ενημερώνουν ότι έχουν δημιουργήσει ή -σει ε-

παφές με την ομάδα "Μαυροντύμενες γυναίκες" στο Βελιγράδι ενώ σε συνεργασία με αναρχικές ομάδες του εξωτερικού έχουν τυπώσει στα σερβικά αναρχικές μπροσούρες. Συγκεκριμένα το Anarchist Media Institute από την Αυστραλία τύπωσε το φυλλάδιο "Όλα όσα θέλατε να ρωτήσετε για τον Αναρχισμό, αλλά φοβόσασταν να ρωτήσετε". Η Workers Solidarity Alliance από τη Νέα Υόρκη τύπωσε το φυλλάδιο "Αρχές, Στόχοι και Λειτουργία της Αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς" ενώ το Αρχείο Ανατολικής Ευρώπης από το Βερολίνο τύπωσε το φυλλάδιο "Γιουγκοσλαβία: Ταξική πάλη-Κρίση-Πόλεμος".

Οι σύντροφοι χρειάζονται άμεση οικονομική βοήθεια. Μπορούν να δέχονται χρήματα στον τραπεζικό λογαριασμό με τον αριθμό 5402207 στην τράπεζα Postbank της Ολλανδίας. Ο κάτοχος του λογαριασμού είναι ο Egbert Weaver με τον οποίο μπορεί να έρθει κανείς σε επαφή για περισσότερες πληροφορίες στη διεύθυνση Egbert Weaver, Riouwstraat 73, NL-3531 CW Utrecht, Netherlands. Για επαφή με τους σέρβους σύντροφους υπάρχει η διεύθυνση Milan Pjuric, M.Velikog 12/10, 11300 Smederevo, F.R.Y. Yugoslavia.

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΕΡΒΙΚΑ, ΑΣ ΕΡΘΕΙ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟ «ΑΛΦΑ»

Κινητοποιήσεις εργατών στον κόσμο

★ **ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΑ ΝΕΑ** αντίστασης έρχονται από τις ζώνες ελεύθερης αγοράς στη Σρι Λάνκα. Για 2 χρόνια 1500 εργάτες που δούλευαν σε εργοστάσιο πλαστικών, καουτσούκ έκαναν αγώνα για την αναγνώριση του σωματίου τους παρά τις αντιξοές συνθήκες, όπως συλλήψεις και επιθέσεις της αστυνομίας σε ομάδες διαδηλωτών.

Τα μέσα Ιουλίου του 1994 βρήκαν τους εργάτες να αναποδογυρίζουν τραπέζια εξαιτίας των τακτικών που ακολουθούσαν τα αφεντικά τους (βλέπε lock-out). Μια από τις τακτικές των εργατών αυτή τη φορά ήταν να οχυρωθούν από την αστυνομία και να εγκλωβίσουν τα άτομα της διεύθυνσης μέσα στο εργοστάσιο. Αυτό βέβαια στην αρχή πέτυχε αλλά με το που σηκώθηκαν τα οχυρά, έγιναν 36 συλλήψεις και μέχρι αυτή τη στιγμή οι 36 εργάτες βρίσκονται προφυλακισμένοι.

Η Ansell (το όνομα της εταιρίας) αποτελεί μέρος της Pacific Dunlop Group και άλλα παραρτήματα είναι η Goodyear και Lifestyle.

★ **ΑΓΓΛΙΑ: LEWISHAM**, Το συμβούλιο ψήφισε το Μάρτιο να περικόψει μισθούς για το προσωπικό της Direct team που απαρτίζεται από εργάτες, επισκευαστές κτιρίων, οδοκαθαριστές

κ.α. 1000 εργάτες αντιμετωπίζουν περικοπές μέχρι και 40 λιρών, δηλαδή γύρω στις 15.000 δρχ. τη βδομάδα, 5 μέρες λιγότερες διακοπές το χρόνο και κατάργηση της ιατρικής περίθαλψης τις πρώτες τρεις μέρες της αναρρωτικής άδειας. Οργισμένοι εργάτες διαδήλωσαν έξω από το χώρο που γίνονταν η σύσκεψη για τις περικοπές. Υπήρξαν σχετικά σπρωξίματα και αναταραχή καθώς η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει το πλήθος που είχε κλείσει το δρόμο έξω από το Δημαρχείο. Δύο άνθρωποι χτυπήθηκαν (κείμενα από "Contra Flow" Απρίλιος/Μάιος 1995).

Καταλήψεις

★ **ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ** του Παρισιού, ένα εγκαταλελειμένο σχολείο και σπιτία καταλήφθηκαν ώστε να στεγαστούν σ' αυτά εκατοντάδες άστεγες οικογένειες αλλά και μεμονωμένα άτομα. Η κατάληψη στο Rue du Dragon είναι αρκετά ασφαλής όσον αφορά τους εξωτερικούς παράγοντες μια και το αντιπολιτευτικό κόμμα έγινε ξαφνικά "καλό" και "ευσπλαχνικό" στους άστεγους. Συγκεντρώσεις γίνονται στο δρόμο έξω από την κατάληψη κάθε Κυριακή απόγευμα.

★ **ΤΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ** κράτος προτίθει να θεσπίσει καινούργιους νόμους σε πολλούς τομείς συμπεριλαμβανομένων και των καταλήψεων.

★ **ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ**, οι καταλήψεις πληθαίνουν όλο και περισσότερες και κοντεύουν να αποτελέσουν ένα ολοκληρωμένο κίνημα καταλήψεων πολλών τετραγώνων. Το εθνικό αφρικανικό κογκρέσο λέει πως οι καταλήψεις ελέγχονται και εμπνέονται από αντιδραστικά στοιχεία. Στην πραγματικότητα πρόβλημα που υπάρχει και χαρακτηρίζει την πλειονότητα των μαύρων.

Αντιφασιστική πορεία στη Χάβρη

Αντιφασιστική πορεία 4.000 ατόμων πραγματοποιήθηκε στη Χάβρη στη μνήμη του νεαρού Τυνησιού που σπρώχθηκε από φασίστες - οπαδούς του Λεπέν στο Σηκούανα και πνίγηκε αβοήγητος. Όταν η αστυνομία απαγόρευσε στους διαδηλωτές να φθάσουν στα κεντρικά γραφεία του ακροδεξιού εθνικού μετώπου, αυτοί απάντησαν βίαια πετώντας μολότωφ σε αστυνομικά τμήματα και συγκρούστηκαν με τις μονάδες καταστολής. Ο δήμαρχος της Χάβρης έψαχνε στους αντιφασίστες διαδηλωτές "εξωγενή" στοιχεία ενώ συνελλήφθησαν 32 άτομα από τους μπάτσους.

ΜΑΧΝΟΒΤΣΙΝΑ: Η ουκρανική επανάσταση και ο ρόλος του Τρότσκι και των μπολσεβίκων στην καταστολή της

ΣΤΙΣ 4 ΙΟΥΝΗ αρχίζει η απροκάλυπτη επίθεση των μπολσεβίκων ενάντια στην απελευθερωμένη Ουκρανία και το Μαχνοβίτικο κίνημα. Απορμή η απόφαση του Μαχνοβίτικου στρατού για κάλεσμα έκτακτου συνεδρίου των αντιπροσώπων των αγροτών, εργατών και ανταρτών της απελευθερωμένης Ουκρανίας. Το κείμενο του καλέσματος έγραφε "μετά την εξέταση της κατάστασης στο μέτωπο που δημιουργήθηκε από την επίθεση Συμμοριών των Λευκών, καθώς και τη γενική κατάσταση -πολιτική και οικονομική- της Σοβιετικής εξουσίας, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόνο οι ίδιες οι μάζες, και όχι άτομα ή κόμματα, θα μπορούσαν να βρουν μία λύση. Γι' αυτό η Εκτελεστική Επιτροπή του Επαναστατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου του Γκιουλάι Πολέ αποφάσισε να συγκαλέσει έκτακτο συνέδριο για τις 15 Ιούνη 1919.". Στην συνέχεια το κάλεσμα ανέφερε τον τρόπο αντιπροσώπευσης των εργατών, αγροτών, ανταρτών και των περιφερειακών κομματικών οργανώσεων που υποστήριζαν το πρόγραμμα του Σοβιετικού καθεστώτος (αριθμός αντιπροσώπων), τον τρόπο εκλογής των αντιπροσώπων, και τέλος τα θέματα της συζήτησης.

Σε απάντηση του καλέσματος αυτού η Μπολσεβίκικη εξουσία που

σκόπευε να καταστείλει το επαναστατικό κίνημα των Ουκρανών που ήταν εχθρικό σε κάθε μορφή εξουσίας εκτός αυτής της άμεσης των συμβουλίων των εργατών αγροτών, δια μέσου του Τρότσκι εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση.

"...Το συνέδριο που κάλεσε η εκτελεστική επιτροπή του Γκιουλάι Πολέ στρέφεται ξεκάθαρα ενάντια στην Σοβιετική Εξουσία στην Ουκρανία, και ενάντια στην οργάνωση του νότιου μετώπου, όπου έχει στρατοπεδεύσει η ταξιαρχία του Μάχνο...". Και συνεχίζει "Με το παρόν διάταγμα απαγορεύεται αυτό το συνέδριο και σε καμία περίπτωση δε θα επιτραπεί η διενέργειά του. Θα προειδοποιηθεί ο αγροτικός και εργατικός πληθυσμός ότι η συμμετοχή στο εν λόγω συνέδριο θα θεωρείται πράξη εσχάτης προδοσίας ενάντια στην Σοβιετική Δημοκρατία. Όλοι οι αντιπρόσωποι του εν λόγω συνεδρίου θα συλλαμβάνονται αμέσως και θα οδηγούνται ενώπιον του Επαναστατικού στρατοδικείου. Τα άτομα που προπαγανδίζουν το συνέδριο θα συλλαμβάνονται αμέσως" και τέλος "ότι η παρούσα διαταγή έχει την ισχύ νόμου από την στιγμή που θα τηλεγραφηθεί".

Ο Τρότσκι με τον πιο χυδαίο τρόπο αποκάλυπτε τον τρόπο που αντιλαμβάνονταν τον κομμουνισμό και

την ελευθερία των εργαζομένων να συνέρχονται και να αποφασίζουν για αυτά που τους αφορούν, ενώ έκανε σαφείς τους χειρισμούς του σε σχέση με το αναρχικό κίνημα των Ουκρανών.

Με τη δημοσίευση της διαταγής οι μπολσεβίκοι άρχισαν να την εκτελούν σε όλο το μιλταριστικό της μεγάλης διαλύοντας συγκεντρώσεις που συζητούσαν για το συνέδριο, θέτοντας εκτός νόμου αυτούς που συμμετείχαν, ενώ συλλαμβάνοντας πολλούς που διακινούσαν το κάλεσμα. Ο Τρότσκι θεωρούσε ότι ήταν καλύτερα να παραδοθεί η Ουκρανία στον "Λευκό" Ντενικίν παρά να επιτραπεί η παραπέρα ανάπτυξη της Μαχνοβίτσα. Για τον Τρότσκι το κίνημα του Ντενικίν όπως ξεκάθαρα υπεπαναστατικό, θα μπορούσε να υπονομεύσει αργότερα διαμέσου της ταξικής προπαγάνδας, ενώ η Μαχνοβίτσα αναπτυσσόμενη μέσα στους κόλπους των μαζών θα ξεσήκωνε τις ίδιες τις μάζες εναντίον τους. Κάτω από αυτό το σκεπτικό απέσυρε τις διανομίες του Κόκκινου Στρατού από τα νότια μέτωπα επιτρέποντας στους Κοζάκους να σφυροκοπήσουν και να καταλάβουν το κέντρο της επαναστατημένης Ουκρανίας το Γκιουλάι Παλέ στις 6 Ιούνη. Στις 9 του Ιούλη λίγα αποσπάσματα του Κόκκινου Στρατού συναντάνε τους οπισθοχω-

ρημένους αντάρτες. μαζί τους είναι και αρκετοί στρατιωτικοί κομισάριοι για να αναλάβουν τη διοίκηση του μαχνοβίτικου στρατού. Μπροστά στην όξυνση της κατάστασης ο Μάχνο που αποτελούσε και βασικό στόχο εκκαθάρισης του Τρότσκι αποφασίζει να εγκαταλείψει τη διοίκηση του στρατεύματος, και αφού ανακοινώνει την απόφασή του στους συνεργάτες του έστειλε μία γραπτή επεξηγηματική αναφορά της απόφασής του στο Σοβιετικό Γενικό Επιτελείο Στρατού.

Αν και πολέμησα με τους επαναστάτες ενάντια στις Λευκές Συμμορίες του Ντενικίν, και δεν προπαγάνδιζα στο λαό τίποτα περισσότερο από την αγάπη για την ελευθερία και την αυτοεργασία, ολόκληρος ο επίσημος Σοβιετικός τύπος και αυτός του Μπολσεβίκικου ΚΚ, έσπειρε φήμες που μου αποδίδουν πράξεις ανάξιες για ένα επαναστάτη. Θέλουν να με παρουσιάσουν σαν ληστή, σαν συνωμότη ενάντια στην Σοβιετική Δημοκρατία, που σκοπός μου είναι η παλινόρθωση του καπιταλισμού..... Θεωρώ σαν απαράβιαστο δικαίωμα των εργατών και των αγροτών, ένα δικαίωμα που κατακτήθηκε από την επανάσταση, να συγκαλούν τα δικά τους συνέδρια για να συζητούν τις υποθέσεις τους. Να γιατί η απαγόρευση τέτοιων συνεδρίων από την κεντρική ε-

ξουσία και η διακήρυξη που τα χαρακτηρίζει παράνομα, αντιπροσωπεύουν μία άμεση και θρασύτατη παραβίαση των δικαιωμάτων των εργατών. Καταλαβαίνω απόλυτα την στάση της κεντρικής εξουσίας απέναντί μου. Έχω πειστεί απόλυτα ότι αυτή η εξουσία θεωρεί το επαναστατικό κίνημα ασυμβίβαστο με την κρατιστική της δραστηριότητα... Αυτή η εχθρική στάση - που αρχίζει τώρα να γίνεται επιθετική - της κεντρικής εξουσίας απέναντι στο επαναστατικό κίνημα, οδηγεί αναπόφευκτα στην δημιουργία ενός ιδιαίτερου εσωτερικού μετώπου, που και στις δύο πλευρές του βρίσκονται οι εργατικές μάζες που πιστεύουν στην επανάσταση. Θεωρώ αυτή την κατάσταση σαν ένα τεράστιο, ασυγχώρητο έγκλημα εναντίον των εργατών και πιστεύω ότι είναι καθήκον μου να κάνω ότι μπορώ για να το εμποδίσω...."

Οι Μπολσεβίκοι στην προσπάθειά τους να καταστείλουν ότι διαφορετικό υπήρχε σαν αντίληψη και πρακτική μέσα στο επαναστατικό κίνημα, υποτίμησαν τον κίνδυνο του Ντενικίν και ο Κόκκινος Στρατός βρέθηκε να υποχωρεί άτακτα. Η Ουκρανία έπεσε στα χέρια της αντεπανάστασης. Λίγο καιρός αργότερα ο Μάχνο καλούσε τους συντρόφους του και πάλι στον αγώνα κάτω από το μαύρο λάβαρο της αναρχικής επανάστασης.

Τιέν Αν Μεν 1989: Ο κινέζικος Μάης

ΤΟ 1989 η Κίνα ζούσε το δικό της "Μάη". Ένα "Μάη" που ξεκίνησε στις 15 Απρίλη και τελείωσε στις 4 Ιούνη. Ένα "Μάη" που ξεκίνησε από μία ασήμαντη αφορμή (την αποκατάσταση του ονόματος του καθαιρεθέντος πρώην γενικού γραμματέα του κόμματος Χου Γιομπάνγκ) και τελείωσε με τη σφαγή πάνω από 3000 εξεγερμένων στην πλατεία της Τιέν Αν Μεν, με χιλιάδες αγνοούμενους και με ακόμα περισσότερους φυλακισμένους.

Στις 15 Απρίλη 2000 περίπου φοιτητές ζητούν την αποκατάσταση του ονόματος του πρόσφατα αποθανόντος πρώην γενικού γραμματέα ενώ ζητούν παράλληλα την παραίτηση της κυβέρνησης. Τρεις μέρες μετά 10.000 διαδηλωτές ζητούν την παρουσίαση των περιουσιακών στοιχείων των μελών της κυβέρνησης και των οικογενειών τους, και κατατίθεται ένα μανιφέστο 7 σημείων. Η διαδήλωση καταστέλλεται από την αστυνομία και το ΚΚΚ μέσ' από τη "Λαϊκή Ημερησία" επίσημο όργανό της προειδοποιεί ότι "οποιοσδήποτε

επιχειρεί να υπονομεύσει την ενότητα και σταθερότητα κάτω από οποιοδήποτε πρόσχημα θα τιμωρηθεί αυστηρά".

Η κηδεία του Χου πραγματοποιείται στις 22 Απρίλη με τιμές αρχηγού κράτους και κάτω από καθεστώς απαγόρευσης της κυκλοφορίας στις πλατείες της Τιέν Αν Μεν και στους γύρω δρόμους. Ένα εκατομμύριο κόσμος ακινητεί την απάγορευση και συγκεντρώνεται στα γύρω πεζοδρόμια σαν ένδειξη αποδοκιμασίας των κυβερνητικών αποφάσεων.

Στις 23 Απρίλη φοιτητές από πέντε Πανεπιστήμια του Πεκίνου αποφασίζουν αποχή από τα μαθήματα διεκδικώντας την ενημέρωση του λαού για τα όσα διαδραματίζονται στην πρωτεύουσα και στα άλλα αστικά κέντρα και ζητούν την κάλυψη του φοιτητικού κινήματος από τα μμε. Την επόμενη πρώτη μέρα της αποχής 5.000 φοιτητές αποφασίζουν την ίδρυση της "Αυτόνομης Ενωσης των Φοιτητών του Πεκίνου". Οι μισοί περίπου φοιτητές ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της αποχής. Η κυβέρνηση σκλη-

ραίνει την στάση της κάτω όμως από τη μαζικότητα των φοιτητών αφήνει να εννοηθεί ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα που όμως δε λύνεται με τέτοιους τρόπους και ευχαριστεί τους φοιτητές που της το υπενθύμισαν ενώ παράλληλα μεταφέρει 20.000 στρατιώτες στα περίχωρα της πόλης.

Στις 29/4 πραγματοποιείται διάλογος ανάμεσα στον κυβερνητικό εκπρόσωπο και σε 45 "εκπροσώπους" των φοιτητών μπροστά στις κάμερες της TV η οποία καταλήγει σε φιάσκο. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται και στις 13 Μάη μία ολιγομελής ομάδα φοιτητών αρχίζει απεργία πείνας στην πλατεία της Τιέν Αν Μεν εκμεταλλευόμενη την επίσκεψη Γκορμπασόφ στο Πεκίνο. Την επόμενη 2.000 άτομα συμμετάσχουν στην απεργία πείνας το κίνημα αρχίζει να συναντά την Ιστορία. Τη νύχτα της Κυριακής προς Δευτέρα (ημέρα υποδοχής του Γκορμπασόφ) 30.000 άτομα περικυκλώνουν τους απεργούς από πύθνη προσπάθεια της αστυνομίας να τους απομακρύνει από την πλατεία. Τη Δευτέρα 150.000 διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στους απεργούς ενώ ξεσπάνε απεργίες στα εργοστάσια χαλυβουργίας. Η κυβέρνηση προσπαθεί να κατευνάσει τα πνεύματα. Στις 19 Μάη Πρόεδρος και Πρωθυπουργός εμφανίζονται στην πλατεία κάνοντας διάλογο με τους απεργούς, αναγνωρίζοντας τα λάθη τους και ζητώντας να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις. Ο κόσμος αγνοεί τις κυβερνητικές εκκλήσεις και ζητά την παραίτηση της κυβέρνησης. Μπροστά στο αδιέξοδο η κυβέρνηση αποφασίζει να σκληρύνει και πάλι την στάση της, και οι ηγέτες των φοιτητών προτείνουν τη διακοπή της απεργίας πράγμα που όμως δε γίνεται αποδεκτό. Την επομένη 20 Μάη ο Λι Πενγκ εκ μέρους της κυβέρνησης ανακοινώνει τη λήψη "αποφασιστικών και ισχυρών μέτρων για τον τερματισμό του χάους της πρωτεύουσας" και την ανάληψη της επιβολής της τάξης από τον στρατό. Μπροστά σε αυτή τη νέα κατάσταση εκατομμύρια λαού κινητοποιούνται σε συμπάρεση των φοιτητών και προσπαθούν να ανακόψουν την είσοδο φορητών με στρατιώτες στην πόλη. Οι φοιτητές καλούν το λαό σε γενική απεργία. Η κυβέρνηση επιβάλλει στρατιωτικό νόμο και απαγόρευση όλων των συγκεντρώσεων, απαγόρευση που τίθεται σε αχρηστία αφενός λόγω της μαζικής αδιαφορίας του λαού στις κυβερνητικές αποφάσεις και αφετέρου λόγω της άρνησης μεγάλου μέρους των στρατιωτών να κινηθούν εναντίον του πληθους. Η εξέγερση έχει γενικευτεί. Στις περισσότερες πόλεις συγκροτούνται διαδηλώσεις ενάντια

στην κυβέρνηση ζητώντας την παραίτηση της και εκφράζοντας την επιθυμία για δημοκρατικές αλλαγές για την επιστροφή στα ιδανικά του σοσιαλισμού και της ελευθερίας. Ιδρύονται ανεξάρτητες ενώσεις εργαζομένων και επιστημόνων πέρ' από την κομματική κηδεμονία και η αναταραχή αγγίζει και το ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα μέσα από τις δημόσιες καταγγελίες, αποχωρήσεις και τις δυναμικές εκφράσεις αλληλεγγύης στην φοιτητική εξέγερση.

Κάτω από το βάρος των παραπάνω γεγονότων η κυβέρνηση ανακαλεί τον στρατιωτικό νόμο και αποσύρεται από το προσκήνιο. Στο εσωτερικό της Εξορία πόλεμος εκκαθαρίσεων μεταξύ των "σκληρών" και των "μετριοπαθών" που καταλήγει με τη νίκη των πρώτων. Εν το μεταξύ η κατάσταση στο στρατόπεδο των εξεγερμένων ατονεί. Στην Τιέν Αν Μεν μόλις 2000 άτομα συνεχίζουν την απεργία και παρόλη την ίδρυση της "Αυτόνομης Ενωσης Εργατών" η εξέγερση μοιάζει να βαίνει στο τέλος της. Το ποιοτικό ανέβασμα των στόχων, το τόσο αναγκαίο εκείνη την στιγμή δεν ήρθε ποτέ. Στις 2 Ιούνη κάνουν την εμφάνισή τους συγκεντρώσεις ενάντια στους φοιτητές κατευθυνόμενες από την κυβέρνηση. Οι φοιτητές προειδοποιούν ότι "η Δικτατορία βρίσκεται σε άνοδο και η δημοκρατία σε

πτώση". Οι κομματικές εφημερίδες δημοσιοποιούν φωτογραφίες στρατιωτών να μελετούν το χάρτη της πόλης και τις συνοδεύουν με άρθρα του τύπου "οι στρατιώτες κατάλαβαν τις μανούβρες και τη συνωμοσία που εξύφανε ένας μικρός αριθμός προσώπων που θέλουν να ανατρέψουν το σοσιαλιστικό σύστημα και την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού κόμματος". Στις 2 ώρες το πρωί του Σαββάτου 3 Ιούνη 3000 στρατιώτες καταλαμβάνουν το σιδηροδρομικό σταθμό και ξεκινάει η πρώτης συγκρούσεις με τον άοπλο κόσμο. Ο λαός ξανακατεβαίνει στους δρόμους και στήνει οδοφράγματα. Οι μάχες φουντώνουν σε όλο το Πεκίνο ο λαός αντιστέκεται, οι στρατιώτες βαρύνε στο ψαχνό, ο αριθμός των θυμάτων αυξάνει συνεχώς. Την Κυριακή 4 Ιούλη τεθωρακισμένα εισβάλουν στην Τιέν Αν Μεν σκορπώντας το θάνατο στο συγκεντρωμένο και πανικόβλητο πλήθος. Μέσα στο σκοτάδι του Κινέζικου ουρανού λαμβάνει χώρα μιάπο τις πιο σύγχρονες σφαγές του πλανήτη. Το ξημέρωμα βρίσκει την πλατεία σπαρμένη από πτώματα. Η εξέγερση έχει συντριβεί παρόλες τις προσπάθειες κάποιων ν' αναζωπυρώσουν την αντίσταση.

Ελάχιστος φόρος τιμής στο όνειρο ενός καλύτερου κόσμου (πηγή Σχολαστικής ειδικό τεύχος αφιέρωμα).

4 ΙΟΥΝΗ 1919 Αρχίζει η απροκάλυπτη επίθεση των μπολσεβίκων ενάντια στην απελευθερωμένη Ουκρανία και το μαχνοβίτικο αντάρτικο.

4 ΙΟΥΝΗ 1970 Έσλιν και Μάινχοφ διακηρύσσουν τον ένοπλο αγώνα.

4 ΙΟΥΝΗ 1989 Σφαγή στην Τιέν Αν Μεν.

6 ΙΟΥΝΗ 1947 Ιδρύεται το Στρατόπεδο Αναμόρφωσης Μακρονήσου.

7 ΙΟΥΝΗ 1986 Διαδήλωση 80.000 ατόμων ενάντια στο Vakerstrof.

8 ΙΟΥΝΗ 1986 Πογκρόμ της αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη. Συλλήψεις αναρχικών μετά το τέλος της κατάληψης της ΦΜΣ.

ΕΥΒΟΙΑ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΛΑΥΡΙΟ

Τα μεταλλεία υπολείπουν ή σταμάτησαν, η εξόρυξη συνειδησών συνεχίζεται

ΑΝ Η ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ του '74 "αποκατέστησε" τις ισορροπίες στο πολιτικό επίπεδο, έμενε τα επόμενα χρόνια να αποκατασταθούν οι σχέσεις κεφαλαίου και πολιτικής εξουσίας που για τη δεύτερη είναι και η βάση ύπαρξης και συνέχειας. Όλα αυτά υπό την ηγεμονία της Ευρωπαϊκής - εοικικής προοπτικής όπου η ανακατανομή επανακαθορίζει την αναπτυξιακή πορεία με βάση νέα δεδομένα.

Αυτή η σχέση όμως μεταξὺ του ελληνικού κεφαλαίου, της πολιτικής εξουσίας και των αντίστοιχων εοικιών δεν ήταν καθόλου μηχανιστική και γι' αυτό ακριβώς το λόγο οι νέοι στόχοι δημιουργήσαν τριγμούς και εντάσεις που πολύ σύντομα βίωνονταν άμεσα από όλο τον κόσμο και πρώτα - πρώτα από τους εργαζόμενους.

Η σχεδόν άγνωστη λέξη Ανεργία εισέβαλε δυναμικά στη βιωμένη καθημερινότητα όπως και πολλές άλλες παρεμφερείς.

Οι πάμπολλες απεργίες και κινητοποιήσεις φλόγισαν τις συνειδήσεις ενός κόσμου που αποφάσισε να υπερασπιστεί ως το τέλος το δικαίωμα στη δουλειά και τη ζωή του.

Πρόκειται για μια εποχή που οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα ήταν στην εμπροσθοφυλακή των αγώνων αλλά και το μεγάλο "θύμα" της οικονομικής αναδιάρθρωσης. Σ' αυτό το πλαίσιο επανακαθορίστηκε το μέλλον των μεγάλων βιομηχανιών που τμήματά τους ήταν και τα μεταλλεία.

Οι επιλογές της εξουσίας είχαν και έχουν μακροπρόθεσμο χαρακτήρα διότι εκτός από το κοινωνικό κόστος έπρεπε να διαχειρίζονται κάθε φορά την ενδοεξουσιαστική διαπάλη καθώς και τη σύγκρουση διαφορετικών οικονομικών συμφερόντων. Βλέπουμε λοιπόν ακόμη τα αποτελέσματα αυτών των κατά τα άλλα τελεσιδικιών επιλογών να βρίσκουν εφαρμογή σε όλες τις εναπομένουσες μεγάλες βιομηχανίες έως και σήμερα (τσιμέντα, ναυπηγεία κ.λ.π.).

Η διάγκωση του δημόσιου τομέα ήταν το πρώτο μέτρο ισορροπησης των κοινωνικών τριγμών, έως ότου αρχίσει η εισροή ενισχυτικών κονδυλίων από την ΕΟΚ, διαχειριστής των οποίων ήταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μετά το '81.

Όσον αφορά το κοινωνικό αντίκρισμα αυτών των επιλογών θα πρέπει να τονίσουμε τον ιδιαίτερα ευαίσθητο χαρακτήρα τους, λόγω της θέσης και της φύσης μιας συγκεκριμένης ανάπτυξης που επιλέχθηκε μεταπολεμικά. Δηλαδή τη δημιουργία και στήριξη μεγάλων βιομηχανιών που όμως σε χώρες μικρές γεωγραφικά και πληθυσμιακά όπως η Ελλάδα είχαν καθοριστικό ρόλο στις τοπικές κοινωνίες. Οι περισσότερες απ' αυτές ήταν ο μόνος πόρος επιβίωσης μεγάλων περιοχών και ως εκ τούτου η ραχοκοκαλιά της τοπικής οικονομικής ζωής. Η αναίρεση αυτού του

μονόδρομου τρόπου ανάπτυξης ήταν επόμενο να επιδράσει διαλυτικά σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας και να δημιουργήσει κάθετες αντιπα-

ραθέσεις. Η λυσσαλέα αντίσταση των περιοχών της Χαλκιδικής και της Ευβοίας σημάδεψαν μια ολόκληρη περίοδο της σύγχρονης εποχής. Από την επιλογή της αντίστασης ως τις μάχες σώμα με σώμα, ως τα φλογισμένα οδοφράγματα χιλιάδες προλετάριοι εθίστηκαν στη λογική της κοινωνικοποιημένης σύγκρουσης, βίαιης ή όχι.

Για αυτό ακριβώς το λόγο η ήττα αυτών των κινημάτων ήταν ακόμα πιο πικρή και η συνέχεια ακόμα χειρότερη. Η αναληψία της κρατικής καταστολής από τη μια, η κοροϊδία των αντιπολιτευόμενων πολιτικών δυνάμεων καθώς και οι προδοσίες του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού έφραζαν το δρόμο σε κάθε διέξοδο από το τούνελ της υποταγής.

Τα χρόνια περνούσαν και η καθημερινότητα της επιβίωσης, δηλαδή η πρόωρη σύνταξη, η εκ περιτροπής βάρδια στις υπολειπορπούσες εγκαταστάσεις, ή η μετανάστευση ήταν τα μόνα αγριόχορτα που φύτρωναν στην καμένη γη.

Όμως το σκάνδαλο είναι πολύ μεγάλο για να διαιωνίζει την ύπαρξή του, όσο και η αναγκαιότητα απορρόφησης από τα ταμεία της ευρωπ. ένωσης. Η ειρωνεία είναι ότι σήμερα και πάλι τη διαχείριση τη διεκπεραιώνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που υποτίθεται πως ήταν στον αντίποδα των τότε επιλογών όπως και πολλών άλλων που ενδεικνυόταν για αντιπολιτευτική επένδυση. Η έλευση των ευρωπαϊκών δισεκατομμυρίων γίνεται εμφυτεύουσα υπόσχεση, μετατρέποντας τους πρωτεργάτες της φρίκης σε ευεργέτες. Προσπαθούν να καλύψουν τα προφανή, αντιστρέφοντας την αντικοινωνική τους αποτελεσματικότητα με τη φαινομενικότητα της "ευαισθησίας" και της "προοπτικής".

Στη Χαλκιδική 17 δις ζητούν αποδέκτες, μετατρέποντας 17 κοινότητες της Βόρειας περιοχής σε επαίτες ωφελιστικών οικειοποιήσεων. Η λήθη και η απόγνωση κατάφεραν ότι δεν κατάφερε στο παρελθόν το παντοδύναμο κράτος.

Με τη δυνατότητα των κονδυλίων ανάπτυξης, το κράτος κατάφερε να μετατρέψει σε αρένα διαπλεκόμενων συμφερόντων με πρωταγωνι-

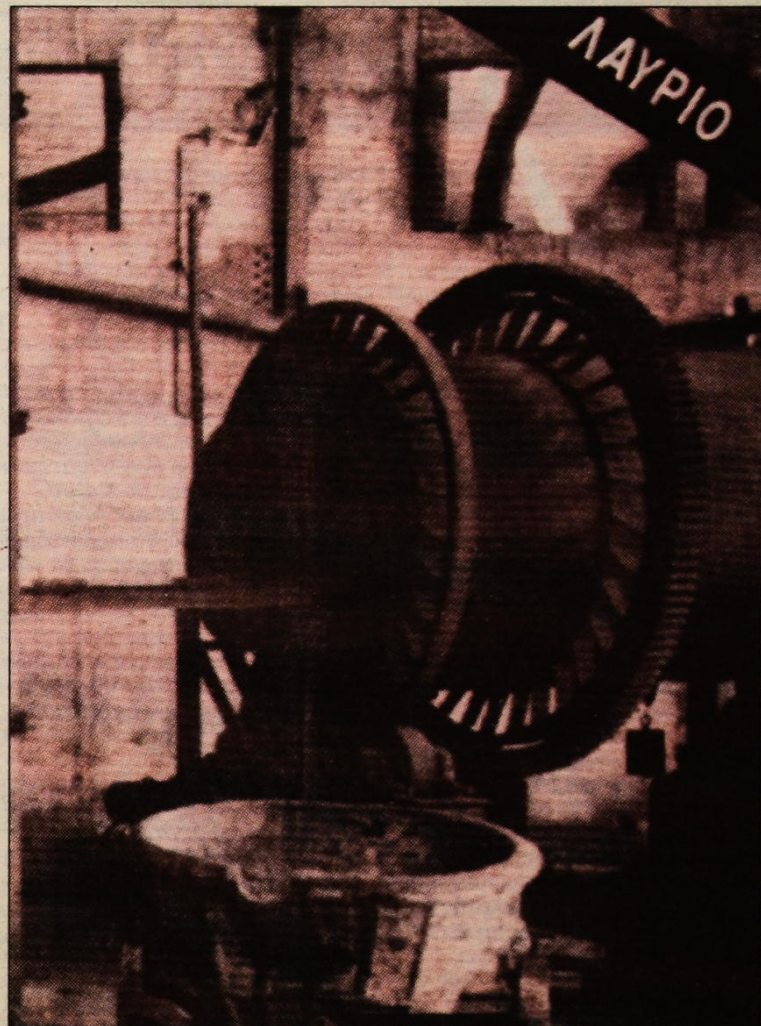
στές τους 17 "επίσημους" τοπικούς φορείς καθώς και τα 13!!! σωματεία εργαζομένων στα μεταλλεία. Ταυτόχρονα το κράτος αναθέτει ανενόχλητο την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων χρυσού σε ξένες εταιρίες, με συμβάσεις εκμετάλλευσης και αξιοποίησης επιεικώς ληστρικές, με ανεπανόρθωτες επιπτώσεις σε ανθρώπους και περιβάλλον. Ήδη οι συνθήκες εργασίας στα μεταλλεία του Στρατωνίου (τελούν σε καθεστώς εκκαθάρισης) είναι επιεικώς απάνθρωπες, δίχως μέτρα ασφαλείας (να σημειώσουμε επίσης ότι η περιοχή είναι σεισμογενής), ενώ οι επαγγελματικές ασθένειες θερίζουν. Είναι φανερό πως η ευσπλαχνία των νικητών του παρελθόντος εξαντλείται στον κατευνασμό της κοινωνικής και οικονομικής υποβάθμισης χρησιμοποιώντας ως μέσο τη διαχείριση των πλουτοπαραγωγικών δυνατοτήτων αυτών των περιοχών.

Ο τρόπος και τα μέσα για να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι είναι δοκιμασμένοι και αποδοτικοί χωρίς φυσικά να αφορούν το μέλλον των τοπικών κοινωνιών. Είναι η κλασική περίπτωση δημιουργίας ή πριμοδότησης επιχειρήσεων αφαίμαξης κονδυλίων, μαζί με τις χωρίς ρίσκο επενδύσεις, δηλαδή μια νοοτροπία εγκαθίδρυσης νησιδών με συνθήκες τρίτου κόσμου στην "καρδιά" της "ανεπτυγμένης Ευρώπης".

Στην Εύβοια και το Λαύριο δεν έχει χρυσό

Η περίπτωση της Β.Εύβοιας φαίνεται ότι πληρούσε τις προϋποθέσεις για πιο ευφάνταστες και πομπώδεις διακηρύξεις και υποσχέσεις από τη μεριά της κυβέρνησης και των κομμάτων. Οι περιοδίες στην περιοχή το τελευταίο διάστημα περίσσεψαν και τα τάματα ακόμη περισσότερο. Σκηνές που ακόμη και οι μεταπολεμικοί γραφικοί πολιτευτές που βλέπουμε σε παλιές κινηματογραφικές ταινίες θα ζήλευαν.

Ανεγέρσεις μουσείων, δρόμοι, γέφυρες, αναμειγμένα με εκπαιδευτική ανέργων, τουριστικές επενδύσεις και βιομηχανική ανάπτυξη συνθέτουν το πολλά υποσχόμενο μέλλον, σε μια περιοχή που η διαβίωση μοιάζει με καταναγκαστική υποχρέωση.

ωση.

Το Λαύριο είναι ένα άλλο παράδειγμα αυτής της "ευαισθησίας". 26 δις. είναι το δώρο που υποτίθεται θα αναβαθμίσει μιά από τις περισσότερες κατεστραμμένες από την "ανάπτυξη" περιοχές. Κι εδώ η συνταγή παραμένει η ίδια με μερικές παραλλαγές. Προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης - στην πραγματικότητα πράξεις μαζικής ελεημοσύνης για μια προσωρινή ανακούφιση -, κάποια έργα σε οδικούς άξονες και το λιμάνι, η θεσμοθέτηση της Ζώνης Οικιστικού Ελέγχου μαζί με ορισμένες διευθετήσεις του χώρου - στην ουσία μικροεπεκτάσεις στο σχέδιο πόλης, δύο τρεις χαρακτηρισμοί περιοχών ως τουριστικών κι η αναγόρευση στα χαρτιά κάποιων άλλων σαν "βιομηχανικών πάρκων" - είναι τα βασικά συστατικά της. Κι ακόμα κίνητρα για επενδύσεις όπως η μείωση της αρτιότητας των οικοπέδων στη βιομηχανική περιοχή από 20 σε 4 στρέμματα που δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τι προβλήματα περαιτέρω υποβάθμισης της περιοχής θα επιφέρει και η έγκριση μιας σειράς 30 "επενδυτικών" προγραμμάτων για να δημιουργηθούν 150 νέες θέσεις εργασίας σε εγκαταστάσεις υψηλής τεχνολογίας.

Μετά από ένα τεράστιο κατάλογο διακηρύξεων για την ανάπτυξη της περιοχής, κουράζεται κανείς για να επισημάνει κάποια σημεία που αφορούν άμεσα την ανακούφιση των πληγέντων από τις επιλογές του κράτους. Όταν διακρίνονται αυτά τα σημεία είναι εύκολο να δει κανείς ότι δεν είναι παρά εφήμερες αναισθητικές ενέσεις εξαγοράς συναίνεσης για νέα εγκλήματα που προετοιμάζονται. Εγκλήματα που αυτή τη φορά έχουν να κάνουν με τους ανθρώπους, αλλά και με τη γη που κατοικούν. Οι αδηφάγες κατασκευαστικές εταιρίες караδοκούν να κάνουν πράξη τον ψυχρό, ορθολογικό "εκσυγχρονισμό" της περιοχής, δηλαδή την υποτιθέμενη τουριστική υποδομή, τα κίνητρα για βιομηχανικές επενδύσεις κ.λ.π. Μέτρα που την εφαρμογή τους δοκίμασαν πριν σε άλλες περιοχές με αποτελέσματα που όχι μόνο ήταν αδιέξοδα αλλά προκάλεσαν την οργανωμένη και ολοκληρωμένη πλέον υποβάθμιση της ζωής των ανθρώπων με προοπτική μόνο το άκρατο κέρδος από την πλευρά των ουρανοκατέβατων επενδυτών και των κατασκευαστικών εταιριών.

Η αντίσταση σ' αυτούς τους σχεδιασμούς που άλλωστε έχουν γευτεί

και πολλές άλλες περιοχές, εκτός των άλλων έχει ένα βασικό εχθρό, έσως πιο αποκρουστικό από τους υπόλοιπους, τη δυναμική παθητικότητα, που τείνει σήμερα να γίνει η πιο διαδεδομένη και μοντέρνα στάση ζωής. Ιδιαίτερα αν μιλάμε για καταστάσεις που έχουν βεβαρημένο αγωνιστικό παρελθόν όπως η περίπτωση των μεταλλείων, όπου η ήττα και η μίζερια της επόμενης μέρας επικάλυψαν το όραμα της συνέχειας και της προοπτικής.

Το πρόβλημα βέβαια δεν είναι ακαδημαϊκό κι ας έχει θεωρητικές προεκτάσεις, ούτε είναι ζήτημα εφήμερων πολιτικών επιλογών επιπέδου και τύπου "ενασχόλησης". Είναι φανερό πως διανύουμε μια κατάσταση όπου οι επιλογές του κράτους και όλοι του πλέγματος των εξουσιαστικών δυνάμεων θα επιχειρηθεί να εφαρμοστούν από την πλευρά τους πάση θυσία. Σήμερα πολύ περισσότερο από χτες γίνεται αντιληπτό ότι η εξουσία διαχέεται πέραν των ορίων του κράτους, γεγονός που μετατοπίζει και τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της κοινωνίας με ευρύτερο περιεχόμενο και στόχους. Αν οι πρόσκαιρες νίκες έχουν το νόημά τους στην καλύτερη περίπτωση είναι βέβαιο πως δεν αρκούν και δεν αποτελούν καμιά εγγύηση για τη συνέχεια προς μια απελευθερωτική προοπτική.

Η φαινομενικότητα και η αντιστροφή, αλλά και το τελικό τους αποτέλεσμα, η γενικευμένη σύγχυση, πρέπει να τεθούν στο στόχαστρο της κριτικής των δυνάμεων που έχουν αποφασίσει να αντισταθούν και κυρίως να επιτεθούν σε όλο το φάσμα των ιδεών και των αντιλήψεων που συνθέτουν τον παλιό κόσμο. Αυτοί οι αγώνες δεν μπορούν να επιτευχθούν παρά μόνο με την κοινωνική ενεργοποίηση, που δεν προκύπτει αυτόματα, αλλά δημιουργείται και συνδιαμορφώνεται από τις πιο αποφασισμένες κοινωνικές δυνάμεις. Η αυτοοργάνωση αυτών των αγώνων δεν έχει σχέση με τη μίζερη εργατίστικη προσέγγιση ή την ιδεολογικοποίηση της κακόμοιρης και στείρας αιτηματολογίας, αλλά με τη θετική προβολή και εφαρμογή των μαχητικών αισιόδοξων κοινωνικών-απελευθερωτικών αντιλήψεων, για το παρόν και το μέλλον της ανθρωπότητας και του πλανήτη. Διότι αν δημιουργούμε ιδέες το κάνουμε μόνο και μόνο για να δημιουργήσουμε τα αυριανά γεγονότα.

